

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΣΧΟΛΗ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Μετάφραση από τα αγγλικά προς τα ελληνικά και σχολιασμός της ενότητας 4 του κειμένου “The Crown and the Constitution”

Translation from English to Greek and commentary of Chapter 4 of the text “The Crown and the Constitution”

Φοιτήτρια: Ελένη Μοίρου

A.M: Ξ2019049

Εξεταστική Επιτροπή: Βιλελμίνη Σωσώνη, Αναπληρώτρια Καθηγήτρια

Σταύρος Κοζομπόλης, Ακαδημαϊκός Υπότροφος

ΚΕΡΚΥΡΑ 2024

Μετάφραση από τα αγγλικά προς τα ελληνικά και σχολιασμός της ενότητας 4
του κειμένου “The Crown and the Constitution”

Translation from English to Greek and commentary of Chapter 4 of the text
“The Crown and the Constitution”

Περιεχόμενα

Περίληψη	5
Abstract.....	6
Πρόλογος	7
1. Μετάφρασμα	8
2. Πρωτότυπο Κείμενο	20
3. Σχολιασμός	31
3.1 Γλωσσικά μεταφραστικά προβλήματα.....	34
3.2 Πραγματολογικά μεταφραστικά προβλήματα.....	35
3.3 Πολιτισμικά μεταφραστικά προβλήματα.....	36
Βιβλιογραφία	39
Παράρτημα: Γλωσσάρι Όρων	44

Περίληψη

Το αντικείμενο της παρούσας πτυχιακής εργασίας είναι η μετάφραση από τα αγγλικά προς τα ελληνικά και ο σχολιασμός αποσπάσματος του βιβλίου με τίτλο «The Crown and the Constitution». Η εργασία περιλαμβάνει το πρωτότυπο κείμενο της ενότητας 4 του βιβλίου, το μετάφρασμά του, την ανάλυση και τον σχολιασμό της μεταφραστικής διαδικασίας και τέλος το γλωσσάρι όρων, ένα συνοπτικό γλωσσάρι εξειδικευμένων όρων του πολιτικού συστήματος του Ηνωμένου Βασιλείου. Το απόσπασμα ξεκινάει με μια μικρή αναφορά στο Στέμμα και σε ό,τι περιλαμβάνεται μέσα σε αυτό. Διευκρινίζεται πως, παρά τις μειωμένες και κυρίως τελετουργικά επικεντρωμένες αρμοδιότητες του Βασιλιά, εξακολουθεί να κατέχει τη σημαντικότερη θέση στο Κοινοβούλιο, ενώ τα υπόλοιπα μέλη του Κοινοβουλίου, Βουλή των Λόρδων και Βουλή των Κοινοτήτων, υποχρεούνται να δηλώνουν αφοσίωση σε αυτό κατά την έναρξη των πολιτικών τους δραστηριοτήτων. Με επίκεντρο, λοιπόν, το Στέμμα η συνέχεια του αποσπάσματος εμβαθύνει στη θέση του μέσα στο Κοινοβούλιο, στις υποχρεώσεις - αρμοδιότητες του προς το βρετανικό πολιτικό σύστημα, αλλά και από την αντίθετη οπτική-ποιος είναι ο ρόλος των υπόλοιπων συστατικών μερών σε σχέση με το Στέμμα. Σκοπός της πτυχιακής εργασίας είναι η παρουσίαση της μετάφρασης του αποσπάσματος, η ανάλυση και ο σχολιασμός του κειμένου πηγής σε εννοιολογικό, λεξιλογικό, υφολογικό και γραμματικό επίπεδο, ο εντοπισμός και ο τρόπος επίλυσης των μεταφραστικών δυσκολιών που ανακύπτουν κατά τη μεταφραστική διαδικασία. Έπειτα από την παρουσίαση των παραπάνω στοιχείων, καταλήγω στα τελικά συμπεράσματα.

Λέξεις-Κλειδιά: το Στέμμα, Ηνωμένο Βασίλειο, Κοινοπολιτεία, Μοναρχία, Διάλυση του Κοινοβουλίου, Τελετή Έναρξης των Εργασιών του Κοινοβουλίου, Βουλή των Λόρδων, Βουλή των Κοινοτήτων, Βασιλική συναίνεση, Διαδοχή

Abstract

The present dissertation is a translation from English to Greek and a commentary of an excerpt from the book “The Crown and the Constitution”. It contains the original text of Chapter 4 of the book, its translation, an analysis and commentary of the translational process, and a concise glossary with political terms of the United Kingdom. The excerpt begins with a brief mention of the Crown and anything else it includes. It is clarified that, although the King’s responsibilities are now less and mostly ceremonial, he retains the most important role in the UK Parliament, whereas the other members of Parliament, the House of Lords and House of Commons, are obliged to give an oath of allegiance to his Majesty at the beginning of their political activity. Given that the main focus of the book is the Crown, the excerpt delves into its role inside the Parliament and its responsibilities towards the British political system. Also, it shows the other side of the spectrum, which is the role of the rest constituent parts towards the Crown. The aim of this dissertation is to present the translation of the excerpt, the analysis and commentary of the source text on a semantic, lexical and grammatical level, the detection and process of solving the translational difficulties. After the presentation of the above, I end up with some final conclusions.

Key-words: The Crown, United Kingdom, Commonwealth, Monarchy, Dissolution of Parliament, State Opening of Parliament, House of Lords, House of Commons, Royal Assent, Succession

Πρόλογος

Η Βασιλεία αποτελεί αδιαμφισβήτητα ένα αναπόσπαστο κομμάτι του πολιτισμού, της ιστορίας και της πολιτικής πορείας του Ηνωμένου Βασιλείου. Καμία άλλη χώρα δεν είναι τόσο άρρηκτα συνδεδεμένη με το πολίτευμα της και ως εκ τούτου με τον θεσμό της Βασιλείας έως σήμερα όσο το Ηνωμένο Βασίλειο (Krambs, 2024). Μάλιστα, ο βασιλιάς/βασίλισσα (τωρινός βασιλιάς: Κάρολος III) είναι ο αρχηγός του Κράτους όχι μόνο του ΗΒ αλλά και των 14 χωρών - μελών της Κοινοπολιτείας (Pannett, 2023), ενώ παραμένει ακόμη με πολλές αρμοδιότητες. Η παρούσα πτυχιακή εργασία μελετά και αναλύει, στα πλαίσια της μεταφραστικής διαδικασίας, ένα μέρος του βιβλίου με τίτλο [“The Crown and the Constitution”](#), το οποίο πρόσφατα δημοσιεύθηκε και αναρτήθηκε στην Βιβλιοθήκη της Βουλής των Κοινοτήτων (Νοέμβριος 2023) και στο σύνολο του πραγματεύεται όλες τις συνταγματικές αρμοδιότητες που αφορούν το Στέμμα. Ενδεικτικά, στο βιβλίο αναλύεται η θέση του Στέμματος απέναντι στο νόμο, η σχέση του με την Εκκλησία, τις Ένοπλες Δυνάμεις, τον ρόλο του σε διεθνές επίπεδο, ενώ επίσης επεξηγούνται τα σύμβολα της Βασιλείας (π.χ. σημαίες, νόμισμα κ.α.) Πιο συγκεκριμένα, η μελέτη και η μετάφραση που παρατίθενται παρακάτω αφορούν το τέταρτο κεφάλαιο του βιβλίου με τίτλο “The Crown in Parliament”. Στο κομμάτι αυτό ο συγγραφέας εμβαθύνει στον κυρίως τελετουργικό και συμβολικό, πλέον, ρόλο του Βασιλιά σε θέματα που αφορούν την Κυβέρνηση και τις δύο Βουλές του Βρετανικού Κοινοβουλίου. Το κεφάλαιο είναι χωρισμένο σε υποενότητες, οι οποίες διατηρήθηκαν ίδιες και στο μετάφρασμα, και επεξηγούν θέματα όπως η περίπτωση της διάλυσης και αναστολής του βρετανικού Κοινοβουλίου, η Τελετή Έναρξης των Εργασιών του Κοινοβουλίου, όπου η διαδικασία αναλύεται από την πλευρά και των τριών μερών της Κυβέρνησης (Βουλή των Κοινοτήτων, Βουλή των Λόρδων, Βασιλιάς). Αναλύεται, τέλος, η Βασιλική Συναίνεση καθώς και η σχέση του Στέμματος με τις αποκεντρωτικές εξουσίες και την τοπική διοίκηση. Η παρούσα πτυχιακή εργασία είναι χωρισμένη στα ακόλουθα κεφάλαια: το Μετάφρασμα, το Πρωτότυπο Κείμενο του Κεφαλαίου 4 του βιβλίου, τον Σχολιασμό, που περιλαμβάνει μελέτη του αποσπάσματος και αιτιολόγηση των μεταφραστικών ενεργειών και τέλος το Γλωσσάρι Όρων, δηλαδή τη δημιουργία γλωσσάριου με πολιτικούς όρους που συναντώνται στο πρωτότυπο κείμενο και ιδιαίτερα του ειδικού λεξιλογίου που χρησιμοποιείται στην περίπτωση του ΗΒ και του Στέμματος.

1. Μετάφρασμα

Περίληψη

Το Στέμμα αποτελεί ένας από τους παλαιότερους θεσμούς του Ηνωμένου Βασιλείου και παραμένει ένα σημαντικό κομμάτι του συντάγματος του. Ο καθηγητής συνταγματικού δικαίου Ρόμπερτ Μπλάκμπερν το έχει χαρακτηρίσει ως «θεμελιώδες για τη δικαιοσύνη και τη λειτουργία της κυβέρνησης του ΗΒ».

Ωστόσο, δεν υπάρχει ένας ενιαίος αποδεκτός όρος. Ο όρος έχει χρησιμοποιηθεί για να περιγράψει ένα φυσικό αντικείμενο ή ως ένας εναλλακτικός τρόπος να αναφερθεί κανείς στον μονάρχη στην προσωπική ή στην επίσημη ιδιότητα του. Στην πιο ευρύτερη του μορφή, το Στέμμα θεωρήθηκε ως υποκατάστατο της «κυβέρνησης» ή του «κράτους», όπως είναι γνωστό σε άλλες χώρες.

Η έννοια του Στέμματος

Η έννοια του Στέμματος αναπτύχθηκε πρώτα στην Αγγλία ως διαχωρισμός του φυσικού στέμματος και της περιουσίας του βασιλείου από το άτομο και την προσωπική περιουσία του μονάρχη. Καθώς το βασίλειο της Αγγλίας ενώθηκε με τα βασίλεια της Σκωτίας και της Ιρλανδίας, η έννοια επεκτάθηκε στα νομικά λεξικά όχι μόνο του Ηνωμένου Βασιλείου αλλά και των κατακτήσεων και των υπερπόντιων εδαφών του, καθώς επίσης και σε πολλά πια ανεξάρτητα Βασίλεια της Κοινοπολιτείας.

Υπάρχουν, επομένως, πολλά ξεχωριστά «Στέμματα», όπως του Καναδά, της Αυστραλίας και άλλων χωρών (βασιλείων), όπου ο Βασιλιάς Κάρολος III είναι ο αρχηγός του Κράτους. Όλα τα κράτη συνδέονται μέσω του προσώπου του τωρινού μονάρχη, έπειτα τη διαδοχή του στο θρόνο τον Σεπτέμβριο του 2022.

Οι όροι «Βασιλιάς», «Μονάρχης» και «Στέμμα» παρόλο που σχετίζονται, έχουν διαφορετικές σημασίες. Ο όρος «Στέμμα» περιλαμβάνει και τον Μονάρχη και την Κυβέρνηση. Είναι συνδεδεμένος με τον Βασιλιά, αλλά γενικά οι λειτουργίες του ασκούνται από τους Υπουργούς του Στέμματος, οι οποίοι είναι υπεύθυνοι να λογοδοτούν στο Κοινοβούλιο του ΗΒ ή στα τρία αποκεντρωτικά νομοθετικά σώματα.

Η ισχύς του Στέμματος

Έπειτα από μια σειρά διαφορετικών ερμηνειών του όρου «Στέμμα», το εγχειρίδιο αυτό εξετάζει τους νόμους που σχετίζονται με τη διαδοχή του Στέμματος στο ΗΒ. Καθώς μεγάλο μέρος του μη κωδικοποιημένου συντάγματος του Ηνωμένου Βασιλείου πηγάζει από το Στέμμα, σε αυτό το εγχειρίδιο αναφέρονται επίσης οι ποικίλες αρμοδιότητες του στον κοινοβουλευτικό, εκτελεστικό, δικαστικό, θρησκευτικό και διεθνή τομέα. Τέλος, ερευνώνται μερικές από τις παραδόσεις που συνεχίζουν να υπάρχουν και το Στέμμα σχετίζεται με αυτές.

Το Στέμμα στο Κοινοβούλιο

Το Στέμμα αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του Κοινοβουλίου του ΗΒ. Γνωστό επίσημα ως το «Στέμμα στο Κοινοβούλιο» αποτελείται από τον μονάρχη, την Βουλή των Κοινοτήτων και την Βουλή των Λόρδων. Όπως αναφέρει ο Έρσκιν Μέι, ο οποίος έχει διατελέσει γραμματέας της Βουλής των Κοινοτήτων, «ο βασιλιάς ή η βασίλισσα πάντα είχε εθιμοτυπικά και από εντολή, την βασικότερη θέση στο Κοινοβούλιο και αποτελούσε την μοναδική εκτελεστική εξουσία»:

Τα δικαιώματα του Στέμματος, ωστόσο, είναι αντικείμενο περιορισμών και τροποποιήσεων της νομοθετικής διαδικασίας με την συγκατάθεση και την εξουσία του μονάρχη και για την άσκηση των δικαιωμάτων και εξουσιών του Στέμματος ο μονάρχης, ως είθισται συνταγματικά, βασίζεται τώρα στις συμβουλές των υπουργών του Στέμματος, οι οποίοι συνεχίζουν να υπηρετούν έχοντας αυτή την ιδιότητα μόνο όσο συνεχίζουν να έχουν την εμπιστοσύνη του Κοινοβουλίου.

Διάλυση και αναστολή του Κοινοβουλίου

Η διάλυση και αναστολή του Κοινοβουλίου ήταν κατά παράδοση προνομιακές εξουσίες του Στέμματος.

Διάλυση

Η διάλυση του Κοινοβουλίου είναι ένας μηχανισμός όπου σταματά η λειτουργία του, επιτρέποντας να πραγματοποιηθούν νέες βουλευτικές εκλογές. Ιστορικά, αυτή η εξουσία ασκούταν στην απόλυτη διακριτική ευχέρεια του μονάρχη, σε αντίθεση με πολλές άλλες προνομιακές εξουσίες όπου απαρέγκλιτα ακολουθούσε υπουργική συμβουλή. Πριν από τον

νόμο για τα Κοινοβούλια ορισμένου χρόνου του 2011, η διάλυση του Κοινοβουλίου αιτούνταν επισήμως από τον Πρωθυπουργό και μπορούσε στη θεωρία να απορριφθεί. Στην πράξη, όμως, αποκλειστικά και μόνο ο μονάρχης μπορούσε να αρνηθεί το αίτημα.

Σε επιστολή του στην βρετανική εφημερίδα «The Times» στις 2 Μαΐου 1950, ο τότε προσωπικός Γραμματέας του Βασιλιά (χρησιμοποιώντας το ψευδώνυμο “Senex”) δήλωσε ότι «κανένας σοφός μονάρχης» δεν θα απέρριπτε τη διάλυση του Κοινοβουλίου αν δεν ήταν πεπεισμένος ότι:

- (1) το υπάρχον Κοινοβούλιο ήταν ακόμη δυναμικό και ικανό να συνεχίσει τη δουλειά του
- (2) οι βουλευτικές εκλογές δεν θα ήταν επιζήμιες για την εθνική οικονομία
- (3) θα μπορούσε να βασιστεί στην εύρεση ενός άλλου Πρωθυπουργού, ο οποίος θα μπορούσε να συνεχίσει να κυβερνά για ένα εύλογο διάστημα και με μια εργατική πλειοψηφία στην Βουλή των Κοινοτήτων.

Ωστόσο, μέχρι τη δεκαετία του 1990, ο καθηγητής και συγγραφέας πολιτικών βιβλίων Βέρνον Μπογκντάνορ πίστευε ότι το δικαίωμα του Στέμματος να απορρίψει μια διάλυση υπήρχε μόνο αν ένα τέτοιο αίτημα αποτελούσε «προσβολή παρά μια έκφραση δημοκρατικού δικαιώματος».

Μετά την ψήφιση του νόμου για τα Κοινοβούλια ορισμένου χρόνου του 2011, ο μονάρχης δεν μπορούσε πλέον να διαλύσει το Κοινοβούλιο μέσω διακήρυξης, αλλά αυτό γινόταν αποκλειστικά μέσω θεσμοθετημένων κανόνων. Ο Νόμος του 2022 περί Διάλυσης και Σύγκλησης του Κοινοβουλίου, ωστόσο, περιλάμβανε νομική διάταξη ώστε «να μπορεί να ασκηθεί ξανά από το Στέμμα, σαν να μην είχε θεσπιστεί ποτέ ο προηγούμενος νόμος». Ο Λόρδος Τρου, τωρινός επικεφαλής της Βουλής των Λόρδων, ανακοίνωσε στη Βουλή ότι η Κυβέρνηση είχε «μια ισχυρή νομική βάση για τη θέση ότι οι προνομιακές εξουσίες μπορούν να ανακτήσουν τις δυνάμεις τους και ότι δεν υπάρχει καμία αμφιβολία σε αυτό το ερώτημα αν αυτό γίνει ξεκάθαρο από το νόμο».

Αναστολή λειτουργίας του Κοινοβουλίου

Ενώ η διάλυση τερματίζει ένα Κοινοβούλιο, η αναστολή λειτουργίας τερματίζει μόνο την τρέχουσα κοινοβουλευτική συνεδρίαση. Δεν πυροδοτεί βουλευτικές εκλογές.

Το Στέμμα θα μπορούσε να διαλύσει το Κοινοβούλιο μέσω διακήρυξης. Εν αντιθέσει, η αναστολή λειτουργίας του Κοινοβουλίου αποφασίζεται από το Διάταγμα του Συμβουλίου. Στην πραγματικότητα, ο μονάρχης διορίζει μια Βασιλική Επιτροπή να αναστείλει το Κοινοβούλιο εκ μέρους του και με βάση τις οδηγίες του.

Στην πράξη, η τρέχουσα Κυβέρνηση είναι υπεύθυνη να συντάξει το προσχέδιο του Διατάγματος του Συμβουλίου, και στη σύγχρονη εποχή δεν υπάρχει προηγούμενη περίπτωση ο μονάρχης του ΗΒ να αρνηθεί να εγκρίνει ένα τέτοιο διάταγμα. Ωστόσο, δεν είναι ξεκάθαρο σε ποιο βαθμό ο μονάρχης δεσμεύεται πια από υπουργικές συμβουλές σε αυτό το θέμα και η εφαρμογή ποικίλει στις άλλες χώρες της Κοινοπολιτείας.

Ο Τελετουργικός ρόλος του Στέμματος στο Κοινοβούλιο

Ο μονάρχης συνεχίζει να εκπληρώνει αρκετούς τελετουργικούς και επίσημους ρόλους στο Κοινοβούλιο. Η τελετή Έναρξης των Εργασιών του Κοινοβουλίου σηματοδοτεί το ξεκίνημα κάθε νέας κοινοβουλευτικής συνεδρίασης. Είναι η μόνη περίπτωση όπου τα τρία συστατικά μέρη του Κοινοβουλίου συγκεντρώνονται στο ίδιο μέρος.

Το βιβλίο περί Κανονισμού Λειτουργίας και οδηγός για τα πρακτικά της Βουλής των Λόρδων αναφέρει ότι:

Τον Βασιλιά υποδέχεται στην Πύλη του Μονάρχη ο Λόρδος Μέγας Αξιωματικός και εισέρχεται στα Ανάκτορα του Γουέστμινστερ προπορευόμενος από τον Στρατάρχη, τον Λόρδο Μέγα Αξιωματικό, τον Λόρδο Καγκελάριο (με έναν φάκελο που περιέχει την Ομιλία του Θρόνου), τον πρόεδρο της Βουλής των Λόρδων και τον Λόρδο Φύλακα της μυστικής σφραγίδας (Privy Seal). Προχωρούν προς την Ενδυματοθήκη του Βασιλιά, την αίθουσα όπου ο Βασιλιάς ενδύεται και φορά το Στέμμα και τα εμβλήματα του. Σχηματίζεται μια πομπή υπό τον στρατάρχη, η οποία προχωρά μέσα από την βασιλική Πινακοθήκη και την Αίθουσα του Πρίγκιπα προς την Αίθουσα της Βουλής των Λόρδων. Μόλις ο Βασιλιάς καθίσει στο θρόνο, ο Πρόεδρος της Βουλής των Λόρδων και ο Λόρδος Καγκελάριος στέκονται στη δεξιά πλευρά του, δίπλα από τα σκαλοπάτια. Ο βασιλιάς επίσης συνοδεύεται από Κρατικούς Αξιωματικούς. Έπειτα ο Βασιλιάς διατάζει Μαύρη Ράβδο, μέσω του Λόρδου Μέγα Αξιωματικού, για να συγκαλέσει την Βουλή των Κοινοτήτων [...]. Οι Βουλευτές της Βουλής των Κοινοτήτων κατευθύνονται από την αίθουσα τους προς την αίθουσα τη Βουλής των Λόρδων, στο σημείο της μπάρας, που δηλώνει το όριο που μπορούν να εισέλθουν, μαζί με

τον Πρόεδρο της Βουλής τους, υποκλινόμενοι μία φορά. Στη συνέχεια, ο Βασιλιάς εκφωνεί τον λόγο του από τον θρόνο.

Η ομιλία του Θρόνου προετοιμάζεται από την τρέχουσα Κυβέρνηση και εκφωνείται «από τον μόνο αληθινό θρόνο του μονάρχη», δηλαδή από την αίθουσα της Βουλής των Λόρδων. «Η δεξιά πλευρά της βουλής όταν ο Βασιλιάς βρίσκεται καθήμενος στον θρόνο ονομάζεται πνευματική πλευρά και η αριστερή πλευρά ονομάζεται κοσμική». Αν ο μονάρχης δεν είναι παρών, τότε το Κοινοβούλιο ξεκινά με την Βασιλική Επιτροπή και η Ομιλία του Θρόνου εκφωνείται από ένα μέλος της Επιτροπής της Βουλής των Λόρδων. Στο παρελθόν έχει επίσης διαβαστεί από τον Λόρδο Καγκελάριο. Τον Μάρτιο του 2022 η Ομιλία του Θρόνου είχε διαβαστεί από τον τότε πρίγκιπα της Ουαλίας με την ιδιότητα του ως σύμβουλος Επικρατείας.

Έπειτα το νομοσχέδιο για “την καλύτερη ρύθμιση των Select Vestries” είναι το πρώτο κείμενο που τυπικά διαβάζεται μετά την Τελετή Έναρξης με αίτημα του Προέδρου της Βουλής των Λόρδων. Αυτό αξιώνει το δικαίωμα τους να συνεδριάζουν ξεχωριστά από το Στέμμα.

Η αίθουσα του Γουέστμινστερ χρησιμοποιείται επίσης από τις δύο βουλές του Κοινοβουλίου για την παρουσίαση τελετουργικών λόγων προς το Στέμμα σε σημαντικές δημόσιες εκδηλώσεις. Ο μονάρχης απαντά επίσης με έναν λόγο. Τέτοιες περιπτώσεις είναι οι ομιλίες κατά το Αργυρό Ιωβηλαίο της Βασίλισσας Ελισάβετ II το 1977, το Χρυσό Ιωβηλαίο το 2002 και το Διαμαντένιο Ιωβηλαίο το 2012.

Βουλή των Κοινοτήτων

Τα μέλη της Βουλής των Κοινοτήτων οφείλουν την εκλογή τους ως αντιπρόσωποι των πολιτών στην εντολή του Στέμματος.

Ο νόμος περί Κοινοβουλευτικού Όρκου του 1866 καθορίζει την απαραίτητη προϋπόθεση για τους βουλευτές να δίνουν όρκο πίστης στο Στέμμα στην έναρξη κάθε Κοινοβουλίου (ή έπειτα από ειδικές εκλογές για την συμπλήρωση κενών θέσεων στο Κοινοβούλιο). Επιπλέον, ο νόμος καθορίζει το μέρος που πρέπει να δίνεται ο όρκος και τις κυρώσεις που επιβάλλονται σε οποιονδήποτε βουλευτή συμμετέχει στην Βουλή χωρίς να δώσει όρκο πίστης. Ο νόμος περί Όρκων του 1978 υπαγορεύει το είδος και τον τρόπο που αποδίδεται ο όρκος ή η επίσημη δέσμευση. Ο τωρινός όρκος είναι ο εξής:

Ορκίζομαι στον Παντοδύναμο ότι θα είμαι πιστός και θα δείξω αληθινή αφοσίωση στην Μεγαλειότητα του Βασιλιά Κάρολου και στους διαδόχους του, σύμφωνα με το νόμο. Για αυτό βοήθησε με Θεέ μου.

Η επίσημη δέσμευση, σύμφωνα με το νόμο περί Όρκων του 1978, είναι:

Σας ανακοινώνω και επιβεβαιώνω σοβαρά, με ειλικρίνεια και αληθινά ότι θα είμαι πιστός και θα δείξω αληθινή αφοσίωση στην Μεγαλειότητα του Βασιλιά Κάρολου και στους διαδόχους του, σύμφωνα με το νόμο.

Ως είθισται, οι βουλευτές ξαναδίνουν όρκο μετά τον θάνατο ενός μονάρχη.

Ένας βουλευτής που δεν ορκίστηκε ή δεν έδωσε επίσημη δέσμευση, δεν μπορεί να συμμετέχει σε καμία επίσημη κοινοβουλευτική διαδικασία, δεν μπορεί να παρευρεθεί στην αίθουσα συνεδριάσεων ή να ψηφίσει. Επίσης δεν επιτρέπεται να λαμβάνει μισθό.

Το πολιτικό κόμμα της Ιρλανδίας Σιν Φέιν διατηρεί μια πολιτική αποχής προς το βρετανικό Κοινοβούλιο επειδή δεν αναγνωρίζει την κυριαρχία του Στέμματος σε κανένα μέρος της Ιρλανδίας. Τα μέλη του κόμματος δεν δίνουν όρκο πίστης και ως εκ τούτου δεν συμμετέχουν σε καμία επίσημη κοινοβουλευτική διαδικασία.

Ορισμένα αξιώματα υπό το Στέμμα δεν μπορεί να τα αναλάβει ένας βουλευτής και για αυτό αν επιθυμεί να παραιτηθεί λαμβάνει τον τιμητικό τίτλο “Crown Steward and Bailiff of the Chiltern Hundreds” ή “Crown Steward and Bailiff of the Manor of Northstead”.

Ο πρόεδρος της Βουλής των Κοινοτήτων, αν και εκλέγεται από τους βουλευτές, εγκρίνεται από το Στέμμα. Ο γραμματέας της βουλής των Κοινοτήτων (αναφέρεται στη νομοθεσία ως “Under Clerk of the Parliaments”) αναλαμβάνοντας τις αρμοδιότητες του πρέπει να δηλώσει πίστη στον Βασιλιά. Με αυτήν την πράξη, ο γραμματέας μπορεί να εκπληρώσει τα καθήκοντα του, τα οποία περιλαμβάνουν την υπογραφή διαγγελμάτων προς τον βασιλιά και την έγκριση νομοσχεδίων που στέλνονται στην Βουλή των Λόρδων.

Καμία ερώτηση δεν μπορεί να γίνει στη Βουλή των Κοινοτήτων που «να αφορά το όνομα του Μονάρχη ή την επιρροή του Στέμματος ακριβώς πριν το Κοινοβούλιο» ή που «να αντανakλά τον βασιλιά και την βασιλική οικογένεια». Ερωτήσεις, ωστόσο, επιτρέπονται σε θέματα όπως το βασιλικό τρένο ή τα βασιλικά ανάκτορα. Παρομοίως, αιτήματα που σχετίζονται με τις προνομιακές εξουσίες του Στέμματος δεν επιτρέπονται.

Ερωτήσεις μπορούν να γίνονται σε υπουργούς σχετικά με θέματα που αφορούν δημόσια καθήκοντα και ο βασιλιάς είναι υπεύθυνος για αυτά. Παρ' όλα αυτά, απαγορεύεται ο πρωθυπουργός να ερωτάται για συμβουλές που μπορεί να έχει δώσει στον βασιλιά όσον αφορά την απονομή των τιμών.

Ο αναπληρωτής αξιωματούχος του βασιλικού οίκου στέλνει μια καθημερινή αναφορά στον μονάρχη για τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες. Επίσης παραμένει στο παλάτι του Μπάκιγχαμ κατά τη διάρκεια της τελετής Έναρξης των Εργασιών του Κοινοβουλίου για να διασφαλίσει την ασφαλή επιστροφή του μονάρχη.

Αρκετοί διορισμοί γίνονται μέσω διαγγέλματος προς το Στέμμα, συμπεριλαμβανομένου του Κοινοβουλευτικού Διοικητικού Επίτροπου, του Γενικού Οικονομικού Ελεγκτή, μέλη της Ανεξάρτητης Κοινοβουλευτικής Αρχής Προτύπων και μέλη της Εκλογικής Επιτροπής.

Στο όνομα του Στέμματος, η κυβέρνηση παρουσιάζει τα προαπαιτούμενα για την χρηματοδότηση των δημόσιων υπηρεσιών στην Βουλή των Κοινοτήτων, η οποία εγκρίνει το σχετικό ποσό. Στις περισσότερες περιπτώσεις η πρόταση του Στέμματος για χρηματική λύση γίνεται από έναν Υπουργό του Στέμματος (συνήθως τον Υπουργό Οικονομικών). Στη συνέχεια, ένα σημείωμα που δηλώνει την «Πρόταση του Βασιλιά» προστίθεται στο έγγραφο των καθημερινών εργασιών και συνεδριάσεων της Βουλής των Κοινοτήτων (Order of Business).

Σύμφωνα με το Άρθρο 14 του νόμου για τα υπουργεία δημόσιου ταμείου και λογιστικού ελέγχου του 1866, ο βασιλιάς και δύο λόρδοι επίτροποι (των Οικονομικών) ήταν (και παραμένουν) υποχρεωμένοι να υπογράψουν ένα βασιλικό διάταγμα μόλις το σχετικό ποσό και το νομοσχέδιο πιστώσεως λάβει Βασιλική Συναίνεση. Αυτό συμβαίνει δύο φορές τον χρόνο.

Βουλή των Λόρδων

Το Στέμμα διορίζει τους αρχιεπίσκοπους και επίσκοπους της Εκκλησίας της Αγγλίας, μερικοί εκ των οποίων, ως “Λόρδοι Πνευματικοί”, αποτελούν μέλη της Βουλής των Λόρδων. Όλοι οι τίτλοι τιμής δίνονται επίσης από το Στέμμα και ως εκ τούτου γίνονται “Λόρδοι Κοσμικοί” (ισόβιοι ευγενείς) στην Άνω Βουλή σύμφωνα με το νόμο περί ισόβιας κατοχής τίτλου ευγενείας του 1958 με υπουργική συμβουλή.

Η αξίωση κατοχής τίτλου ευγενείας ανήκει επίσης στο Στέμμα, ενώ υπό «το προνόμιο του τίτλου ευγενείας» (διαφορετικό προνόμιο από το κοινοβουλευτικό) τα μέλη της Βουλής των Λόρδων θεωρητικά έχουν «δικαίωμα πρόσβασης στην Μοναρχία οποιαδήποτε στιγμή».

Όλα τα μέλη της Βουλής των Λόρδων υποχρεούνται να δώσουν όρκο πίστης, όπως αναγράφεται στον νόμο περί όρκου πίστης του 1868, πριν μπορέσουν να πάρουν μέρος ή να ψηφίσουν στην Βουλή τους. Ο όρκος είναι ίδιος με εκείνον που δίνουν τα μέλη του Κοινοβουλίου και πρέπει να λέγεται από ευγενείς:

- κατά την παρουσίαση τους στην Βουλή των Λόρδων
- σε κάθε νέο Κοινοβούλιο
- μετά τον θάνατο του μονάρχη

Κάθε ευγενής ή επίσκοπος που συμμετέχει στην Βουλή ή ψηφίζει χωρίς να έχει δώσει όρκο πίστης, λαμβάνει πρόστιμο £500. Ο Γραμματέας των Κοινοβουλίων, ο ανώτερος αξιωματούχος της Βουλής των Λόρδων, διορίζεται και υποχρεούται να κάνει δήλωση πίστης όταν αναλάβει το αξίωμα του.

Ο Πρόεδρος της Βουλής των Λόρδων, παρόλο που εκλέγεται από τα μέλη της Βουλής των Λόρδων, εγκρίνεται από τον Βασιλιά. Αν η Βουλή εγκρίνει αίτημα προς τον Βασιλιά ζητώντας την απομάκρυνση του Προέδρου της βουλής των Λόρδων από το αξίωμα του, τότε ο Πρόεδρος θεωρείται ότι έχει παραιτηθεί με άμεση ισχύ από την ημέρα που εγκρίθηκε το αίτημα. Ορισμένα μέλη της Βουλής των Λόρδων διορίζονται από το Στέμμα μέσω Επιτροπής υπό την Μεγάλη Σφραγίδα με το καθήκον του Αναπληρωτή Προέδρου της Βουλής των Λόρδων σε περίπτωση απουσίας του Προέδρου.

Ερωτήσεις προς τα μέλη της Βουλής των Λόρδων που «καθρεφτίζουν τον μονάρχη και την Βασιλική Οικογένεια» θεωρούνται μη αποδεκτές.

Μέχρι το 1999, αρκετά ανώτερα μέλη της Βασιλικής Οικογένειας ήταν μέλη της Βουλής των Λόρδων, όμως σπάνια συμμετείχαν ή μιλούσαν σε δημόσιες συζητήσεις. Ο τότε Πρίγκιπας της Ουαλίας (Πρίγκιπας Κάρολος) παρουσιάστηκε το 1970 και έβγαλε τον πρώτο του παρθενικό λόγο στην Βουλή των Λόρδων στις 13 Ιουνίου 1974.

Με βάση τον νόμο της Βουλής των Λόρδων του 1999, όλοι εκτός από δύο κληρονομικούς ευγενείς έχασαν το αυτόματο δικαίωμα θέσεως στην Βουλή των Λόρδων. Κληρονομικοί ευγενείς, των οποίων οι τίτλοι δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκεια της ζωής τους, θα γίνονταν

ισόβιοι ευγενείς. Αυτοί περιλάμβαναν «τους ευγενείς του βασιλικού αίματος», τον τότε Δούκα του Εδιμβούργου, τον Πρίγκιπα της Ουαλίας, τον Δούκα της Υόρκης (Πρίγκιπας Ανδρέας), τον Δούκα του Κεντ και τον Κόμη του Ουέσσεξ και του Φόρφαρ (Πρίγκιπας Εδουάρδος). Όλοι απέρριψαν την πρόταση.

Αυτό σήμαινε ότι τα ανώτερα μέλη της Βασιλικής Οικογένειας δικαιούνται να ψηφίζουν στις εκλογές, αλλά ως είθισται, ο βασιλιάς «δεν ψηφίζει ή συμμετέχει στις εκλογές», αν και δεν υπάρχει κανένα νομικό εμπόδιο στο να το κάνει αυτό.

Κοινοβουλευτικά σκήπτρα

Το σκήπτρο είναι σύμβολο της βασιλικής εξουσίας και χωρίς ένα τέτοιο στις αίθουσες συνεδριάσεων καμία από τις δύο Βουλές δεν μπορεί να συνεδριάσει και να ψηφίσει νόμους. Το σκήπτρο της Βουλής των Κοινοτήτων είναι ένα ασημένιο επιχρυσωμένο διακοσμητικό μπαστούνι μήκους περίπου πέντε πόδια, το οποίο χρονολογείται από την βασιλεία του βασιλιά Κάρολου II. Η Βουλή των Λόρδων χρησιμοποιεί δύο σκήπτρα, ένα από την εποχή του βασιλιά Κάρολου II και ένα από την εποχή του βασιλιά Γουίλιαμ III. Το σκήπτρο λείπει από την Βουλή των Λόρδων κατά τη διάρκεια της τελετής Έναρξης των Εργασιών του Κοινοβουλίου, καθώς ο μονάρχης βρίσκεται ο ίδιος αυτοπροσώπως.

Μηνύματα από το Στέμμα

Η επικοινωνία μεταξύ του Στέμματος και του Κοινοβουλίου γίνεται μέσω μηνυμάτων, γραπτών και προφορικών, αλλά και μέσω διαγγελμάτων. Ένα γραπτό μήνυμα υπό την υπογραφή του μονάρχη (Royal Sign Manual) συνήθως αποστέλλεται και στις δύο Βουλές και γενικά αναγνωρίζεται από έναν λόγο παρόμοιας μορφής με αυτόν που δίνεται ως απάντηση στην Ομιλία του Θρόνου μετά την τελετή Έναρξης των Εργασιών του Κοινοβουλίου.

Τα μηνύματα συνήθως σχετίζονται με το Στέμμα, τα προνόμια του, την περιουσία ή την οικονομική παροχή προς την Βασιλική Οικογένεια. Σε τέτοιες περιπτώσεις, ένα βασιλικό μήνυμα παρουσιάζεται στην Βουλή των Κοινοτήτων από έναν υπουργό ή μέλος της Βασιλικής Οικογένειας και διαβάζεται από τον Πρόεδρο της Βουλής. Στην Βουλή των Λόρδων, ο υπεύθυνος που έχει αναλάβει το μήνυμα (συνήθως ο Μέγας Αξιωματικός) το ανακοινώνει από την θέση του και διαβάζεται από τον Πρόεδρο της Βουλής.

Βασιλική Συναίνεση

Όταν ένα νομοσχέδιο έχει εγκριθεί από την Βουλή των Κοινοτήτων και την Βουλή των Λόρδων, συμφωνείται επίσημα από το Στέμμα, γνωστό και ως «Βασιλική Συναίνεση», η οποία εγκρίνεται με την Μεγάλη Σφραγίδα και μετατρέπεται από νομοσχέδιο σε κοινοβουλευτικό νόμο.

Με βάση τον νόμο περί Βασιλικής Συναίνεσης του 1967 η Βασιλική Συναίνεση υποδηλώνεται είτε μέσω Βασιλικής Επιτροπής «με την παρουσία και των δύο Κοινοβουλίων» (ο γραμματέας των Κοινοβουλίων ανακοινώνει προφορικά “Le Roi le veut” που σημαίνει “Ο Βασιλιάς το εγκρίνει”) ή με ενημέρωση και στις δύο Βουλές, «συνεδριάζοντας ξεχωριστά, από τον Πρόεδρο της κάθε Βουλής». Επίσης, ο μονάρχης μπορεί να αναγγείλει Βασιλική Συναίνεση «αυτοπροσώπως στο Κοινοβούλιο», αν και αυτό έχει να συμβεί από το 1854.

Την σύγχρονη εποχή, η Βασιλική Συναίνεση για νομοσχέδια που έχουν εγκριθεί από τα δύο Κοινοβούλια είναι καθαρά τυπική: πάντα δίνεται έγκριση. Η τελευταία φορά που δεν δόθηκε Βασιλική Συναίνεση ήταν όταν η Βασίλισσα Άννα αρνήθηκε την έγκριση του νομοσχεδίου της πολιτοφυλακής της Σκωτίας το 1708. Το 1914, ο Βασιλιάς Γεώργιος V πίστευε πως ακόμη κατείχε το προνόμιο να ασκήσει βέτο σε ένα νομοσχέδιο, στην περίπτωση εκείνη, για νομοθεσία, η οποία παραχωρούσε αποκέντρωση στην Ιρλανδία, ωστόσο δεν άσκησε το δικαίωμα αυτό.

Συναίνεση του Βασιλιά

Όπου η προτεινόμενη νομοθεσία μπορεί να επηρεάζε τα συμφέροντα του Στέμματος «συμπεριλαμβανομένης της προσωπικής περιουσίας και των προσωπικών συμφερόντων του μονάρχη» ένα προαπαιτούμενο της Κοινοβουλευτικής διαδικασίας αποτελεί η «Συναίνεση του Βασιλιά» ή, σε περίπτωση διαδόχων του, η «Συναίνεση του Πρίγκιπα». Αυτή διαφέρει από την Βασιλική Συναίνεση. Όταν ο Σερ Μάικλ Έλις, μέλος της Βουλής των Κοινοτήτων και του κόμματος των Συντηρητικών, ερωτήθηκε τι ήταν γνωστό τότε ως Συναίνεση της Βασίλισσας τον Οκτώβριο του 2021, είπε ότι «συμφωνείται από την Βασίλισσα αυτομάτως», ότι «δεν έχει απορριφθεί ποτέ την σύγχρονη εποχή» και ότι η νομοθεσία «δεν τροποποιήθηκε για να εξασφαλίσει την Συναίνεση της Βασίλισσας».

Η Συναίνεση του Πρίγκιπα σχετίζεται με νομοθεσία που επηρεάζει το δουκάτο της Κορνουάλης. Είναι πιο περιορισμένη από αυτή της Βασίλισσας, αλλά έχει αιτηθεί σε

προσχέδια νομοσχέδια σε ζητήματα όπως τυχερά παιχνίδια και τους Ολυμπιακούς του Λονδίνου το 2012.

Ανάκτορα του Γουέστμινστερ

Ως Βασιλικό Ανάκτορο, μέχρι τις 25 Απριλίου 1965 ολόκληρο το Παλάτι του Γουέστμινστερ βρισκόταν υπό τον άμεσο έλεγχο του Στέμματος, όπου ο Λόρδος Μέγας Αξιωματικός ενεργούσε εκ μέρους του. Έκτοτε η Βασίλισσα Ελισάβετ II μεταβίβασε σε κάθε Βουλή τον έλεγχο και τη χρήση μέρους του παλατιού που είχαν στη διάθεση τους, αλλά η ευθύνη για τα Βασιλικά Δωμάτια του Παλατιού, συμπεριλαμβανομένης της Ενδυματοθήκης του Βασιλιά και της Βασιλικής Πινακοθήκης καθώς και ορισμένες τελετουργίες, παρέμειναν στον έλεγχο του Λόρδου Μέγα Αξιωματικού.

Το “crowned portcullis” σε σχήμα μεγάλης κλειστής πύλης με Στέμμα από πάνω χρησιμοποιείται για πολλά χρόνια ως έμβλημα του Βρετανικού Κοινοβουλίου. Το 1997, η χρήση του εγκρίθηκε επίσημα με άδεια του μονάρχη.

Το Στέμμα και οι αποκεντρωτικές νομοθετικές εξουσίες

Το Στέμμα, συμπεριλαμβανομένης της διαδοχής του και της αντιβασιλείας, είναι ζητήματα που παραμένουν ή εξαιρούνται σύμφωνα με τον νόμο της Σκωτίας του 1998, τον νόμο της Βόρειας Ιρλανδίας του 1998 και τον νόμο της Κυβέρνησης της Ουαλίας του 2006.

Παρόλο που το Στέμμα αποτελούσε μέρος του Κοινοβουλίου της Βόρειας Ιρλανδίας μεταξύ του 1921 και 1973, δεν ισχύει το ίδιο για την Συνέλευση της Βόρειας Ιρλανδίας που ιδρύθηκε το 1998 και τα Κοινοβούλια της Σκωτίας και της Ουαλίας που ιδρύθηκαν το 1999. Η Βασιλική Συναίνεση είναι ακόμη υποχρεωτική για τα θεσπίσματα και των τριών σωμάτων.

Τα μέλη του Κοινοβουλίου της Σκωτίας και της Ουαλίας είναι υποχρεωμένα να δώσουν όρκο πίστης ή επίσημη δέσμευση πριν αναλάβουν τις θέσεις τους και σε αυτά τα δύο σώματα υπάρχει ένα θεσμικό εμπόδιο στην άσκηση της “αποχής”. Τα μέλη της Συνέλευσης της Βόρειας Ιρλανδίας, ωστόσο, δεν είναι υποχρεωμένα να δώσουν όρκο πίστης.

Έχει γίνει παράδοση ο βασιλιάς να ανοίγει κάθε συνεδρίαση του Σκωτικού και Ουαλικού Κοινοβουλίου με έναν λόγο, αν και όχι ανάλογο με την Ομιλία του Θρόνου που εκφωνείται στην Βουλή των Λόρδων. Δεν υπάρχει αντίστοιχη παράδοση στη Συνέλευση της Βόρειας

Ιρλανδίας. Το Σκωτικό και Ουαλικό Κοινοβούλιο έχουν τελετουργικά σκήπτρα (το σκήπτρο της Σκωτίας δώρισε η Βασίλισσα Ελισάβετ II). Η Συνέλευση της Βόρειας Ιρλανδίας δεν χρησιμοποιεί κανένα και αυτά που είχαν από την προηγούμενη Βουλή της Βόρειας Ιρλανδίας βρίσκονται φυλαγμένα.

Ο Βασιλιάς λαμβάνει μια εβδομαδιαία αναφορά από τον υπουργό Κοινοβουλευτικών Υποθέσεων όσον αφορά τις διαδικασίες του Σκωτικού Κοινοβουλίου. Το άρθρο 99 του νόμου της Σκωτίας του 1998 και το άρθρο 89 του νόμου της Κυβέρνησης της Ουαλίας του 2006 αναφέρονται, αντίστοιχα, στην δικαιοδοσία του Στέμματος προς τη Σκωτική Διοίκηση και προς την Κυβέρνηση της Ουαλίας, το οποίο σημαίνει νομική προσωπικότητα του Στέμματος σε αυτές τις αποκεντρωτικές δικαιοδοσίες.

Το Στέμμα και η τοπική κυβέρνηση

Εκλεγμένα συμβούλια σε όλο το Ηνωμένο Βασίλειο επίσης χρησιμοποιούν τελετουργικά σκήπτρα, τα οποία υποδηλώνουν βασιλική εξουσία. Ο Βρετανός δημοσιογράφος του περιοδικού “The Times” Ντέρμοτ Μόραχ περιέγραψε μια επίσκεψη της Βασίλισσας Ελισάβετ II στο Γουίντσεστερ στα τέλη της δεκαετίας του 1950:

Μετά τον βασιλικό χαιρετισμό, η βασίλισσα πέρασε μπροστά από την τιμητική φρουρά εκφωνώντας μια λέξη προς εκείνους. Έπειτα, με τον Δούκα (του Εδιμβούργου) ανέβηκε τα σκαλοπάτια για να συναντήσει τον Δήμαρχο, ο οποίος με έναν επίσημο λόγο της παρέδωσε το σύμβολο της δημοτικής εξουσίας, το δημοτικό σκήπτρο. Η Βασίλισσα ακούμπησε το σκήπτρο, ως ένδειξη για τις υπηρεσίες της και το άφησε καθώς ήταν βέβαιη ότι αυτό βρισκόταν σε χέρια άξια της εμπιστοσύνης της. Ο νομικός διευθυντής της πόλης εκφώνησε έναν λόγο καλωσορίζοντας την Βασίλισσα με σύντομα και επίσημα λόγια για την πιστή της πόλη και η βασίλισσα με την ίδια επισημότητα και ακόμα πιο σύντομα απάντησε.

Η ανακοίνωση της προσχώρησης ενός νέου μονάρχη εκφωνείται από τους Ανώτερους σερίφηδες κάθε κομητείας στην Αγγλία και την Ουαλία, ή από δημάρχους και λόρδους δημάρχους. Στη Σκωτία οι διακηρύξεις εκφωνούνται από τους σερίφηδες (σε κομητείες), τους λόρδους δημάρχους και δημάρχους (σε πόλεις και κωμοπόλεις) και στην Βόρεια Ιρλανδία από τους δημάρχους και τους λόρδους δημάρχους. Σε περίοδο πένθους ενός προηγούμενου μονάρχη, «μια μικρή μαύρη τσάντα ή πορτοφόλι» τοποθετείται πάνω από το κόσμημα που φέρει η αλυσίδα πάνω της και δηλώνει το αξίωμα του δημάρχου ή λόρδου δημάρχου, ώστε «να φαίνεται μόνο η αλυσίδα».

2. Πρωτότυπο Κείμενο

Summary

The Crown is one of the oldest institutions in the United Kingdom and remains a significant part of its constitution. Professor Robert Blackburn has described it as “fundamental to the law and working of government in the UK”.

It has, however, no single accepted definition. The term has been used to describe a physical object or as an alternative way of referring to the monarch in their personal or official capacity. At its most expansive, the Crown has been taken as a proxy for “the government” or what in other countries would be known as “the State”.

Concept of “the Crown”

The concept of the Crown developed first in England as a separation of the physical crown and property of the kingdom from the person and personal property of the monarch. As the kingdom merged with those in Scotland and Ireland, the concept extended to the legal lexicons of not only the United Kingdom but its dependencies and overseas territories, as well as several now independent Commonwealth Realms.

There are, as a result, many distinct Crowns – of Canada, Australia and other countries (realms) where King Charles III is head of state – all connected via the “personal union” of the current monarch, who succeeded to the throne in September 2022.

The terms “the sovereign” or “monarch” and “the Crown” are related but have separate meanings. The Crown encompasses both the monarch and the government. It is vested in the King, but in general its functions are exercised by Ministers of the Crown accountable to the UK Parliament or the three devolved legislatures.

Capacities of the Crown

After exploring differing interpretations of the Crown, this research briefing examines the laws relating to succession to the Crown in the UK. As much of the uncodified constitution of the United Kingdom flows from the Crown, this paper also looks at the Crown’s various

capacities: parliamentary, executive, judicial, religious and international. This briefing also examines some of the continuing traditions with which the Crown is associated.

The Crown in Parliament

The Crown forms an integral part of the UK Parliament. Known formally as the “Crown-in-Parliament”, it comprises the monarch, the House of Commons and the House of Lords. As Erskine May states, “the King or Queen has always enjoyed, by prescription, custom and law, the chief place in Parliament and the sole executive power”:

[T]he prerogatives of the Crown itself are, however, subject to limitations and change by legislative process with the consent and authority of the Sovereign; and in the exercise of the prerogatives and powers of the Crown the Sovereign now, by constitutional convention, depends on the advice of Ministers of the Crown, who continue to serve in that capacity only so long as they retain the confidence of Parliament.

Dissolution and prorogation of Parliament

The dissolution and prorogation of Parliament were customarily prerogative powers of the Crown.

Dissolution

Dissolution is the mechanism by which a Parliament is brought to an end, enabling a general election to take place. Historically, this power was exercised at the absolute discretion of the monarch, unlike with many other prerogative powers where ministerial advice was invariably followed. Prior to the Fixed-term Parliaments Act 2011, dissolutions were formally “requested” by Prime Ministers and could, in theory, be refused. In practice, however, only “exceptionally” would the monarch reject a request.

In a letter to The Times on 2 May 1950, the then King’s Private Secretary (writing under the pseudonym “Senex”) stated that “no wise Sovereign” would deny a dissolution unless he were satisfied that:

- (1) the existing Parliament was still vital, viable, and capable of doing its job;
- (2) a General Election would be detrimental to the national economy;

(3) he could rely on finding another Prime Minister who could carry on his Government, for a reasonable period, with a working majority in the House of Commons.

By the 1990s, however, Sir Vernon Bogdanor believed the Crown's right to refuse a dissolution only existed if such a request "would be an affront to, rather than an expression of, democratic rights".

Following the passage of the Fixed-term Parliaments Act 2011, the monarch could no longer dissolve Parliament via Proclamation. Instead, dissolution was governed wholly by statutory rules. The Dissolution and Calling of Parliament Act 2022, however, included provision to make it "exercisable again, as if the Fixed-term Parliaments Act 2011 had never been enacted". Lord True told the House of Lords that the government had "a sound legal basis for the position that prerogative powers can be revived, and there is no doubt on this question if this is made clear in statute".

Prorogation

Whereas dissolution brings a Parliament to an end, prorogation only ends the current parliamentary session. It does not trigger a general election.

The Crown would dissolve Parliament by Proclamation. By contrast, the decision to prorogue Parliament is taken by Order in Council. In modern practice, the monarch appoints a Royal Commission to prorogue Parliament on his behalf and in accordance with his instructions.

In practice, the government of the day is responsible for drawing up the draft Order in Council, and in modern times there is no known precedent for the UK's monarch having refused to give approval for such an Order. However, it is unclear to what extent the monarch is now bound by ministerial advice in this context, and practice varies in other Commonwealth countries.

Ceremonial role of the Crown in Parliament

The monarch continues to fulfil several ceremonial and formal roles with respect to Parliament. The State Opening of Parliament marks the beginning of each new session of Parliament. It is the only routine occasion when the three constituent parts of Parliament gather in the same place.

The Companion to the Standing Orders and Guide to the Proceedings of the House of Lords states that:

The King is met at the Sovereign's Entrance by the Lord Great Chamberlain and enters the Palace of Westminster preceded by the Earl Marshal, Lord Great Chamberlain, Lord Chancellor (with the Purse containing the King's Speech), Lord Speaker and Lord Privy Seal. They proceed to the Robing Room where the King robes and puts on the Crown and regalia. A procession is formed, marshalled by the Earl Marshal, and proceeds through the Royal Gallery and the Prince's Chamber to the Chamber of the House of Lords. When His Majesty has taken His seat on the Throne, the Lord Speaker and Lord Chancellor stand on His right at the foot of the steps of the Throne. The King is attended by the Officers of State. The King then commands Black Rod, through the Lord Great Chamberlain, to summon the Commons [...] The Commons come from their Chamber and advance to the Bar with their Speaker, bowing once only at the Bar. His Majesty then delivers His Speech from the Throne.

The King's Speech is prepared by the government of the day and is delivered from "the only true throne of the sovereign", that in the House of Lords Chamber. The side of the House "on the Sovereign's right hand when seated on the Throne is called the spiritual side, and that on the left the temporal side". If the monarch is not present, then Parliament is opened by Royal Commission and the King's Speech is delivered by a Lords Commissioner. It has in the past also been read by the Lord Chancellor. In March 2022 it was read by the then Prince of Wales in his capacity as a Counsellor of State.

A bill for "the better regulating of Select Vestries" is then read a first time pro forma on the motion of the Leader of the House of Lords. This asserts the right of the House of Lords to deliberate independently of the Crown.

Westminster Hall is also used by the Houses of Parliament to present ceremonial Addresses to the Crown on important public occasions. The monarch replies with a speech. These have included the presentation of Addresses during Queen Elizabeth II's Silver Jubilee in 1977, Golden Jubilee in 2002 and Diamond Jubilee in 2012.

House of Commons

Members of the House of Commons owe their election as the representatives of the people to the Crown's writ.

The Parliamentary Oaths Act 1866 sets out the requirement for MPs to take an oath of allegiance to the Crown at the start of each Parliament (or following a by-election). It also sets out the place in which it is to be administered and the penalties applicable to any Member

who takes part in parliamentary proceedings without having taken the oath. The Oaths Act 1978 prescribes the form and manner of administering the oath or solemn affirmation. The current wording is:

I swear by Almighty God that I will be faithful and bear true allegiance to His Majesty King Charles, his heirs and successors, according to law. So help me God.

The wording of the solemn affirmation, as set out in the Oaths Act 1978, is:

I do solemnly, sincerely, and truly declare and affirm, That I will be faithful and bear true allegiance to His Majesty King Charles, his heirs and successors, according to law.

By convention, MPs also retake the oath following the death of a monarch.

A Member who has not taken the oath or made the affirmation cannot participate in any formal proceedings of the House and may not sit in the Chamber or vote in divisions. They also cannot draw a salary.

Sinn Féin maintains an abstentionist policy towards the UK Parliament on the grounds that it does not recognise the Crown's sovereignty over any part of Ireland. The party's MPs do not take the oath of allegiance and therefore do not take part in the House's formal proceedings.

Certain offices under the Crown cannot be held by an MP, thus an MP wishing to resign is appointed Crown Steward and Bailiff of the Chiltern Hundreds or Crown Steward and Bailiff of the Manor of Northstead.

The Speaker of the House of Commons, although elected by MPs, is appointed subject to approval by the Crown. The Clerk of the House of Commons (referred to in legislation as the "Under Clerk of the Parliaments") is required to make a declaration of fidelity to the King on assuming their office. By doing so, the Clerk can fulfil his or her duties, which include signing Addresses to the King and endorsing bills sent to the Lords.

No question can be put in the Commons which "brings the name of the Sovereign or the influence of the Crown directly before Parliament", or which "casts reflections upon the Sovereign or the royal family". Questions are, however, permitted on matters such as the Royal Train and Royal Palaces. Similarly, petitions which relate to the prerogative powers of the Crown are not permitted.

Questions may be asked of ministers "regarding matters relating to those public duties for which the Sovereign is responsible". It has been ruled, however, that the Prime Minister

cannot be interrogated as to the advice that he may have given to the Sovereign regarding the grant of honours.

The Vice-Chamberlain of the Royal Household (a government whip) emails a daily report to the monarch of proceedings in Parliament. The Vice Chamberlain is also held “captive” at Buckingham Palace during the State Opening of Parliament to guarantee the monarch’s safe return.

Several appointments are made via Humble Address to the Crown, including the Parliamentary Commissioner for Administration, the Comptroller and Auditor General, members of the Independent Parliamentary Standards Authority Board and Electoral Commissioners.

In the name of the Crown, the government presents its requirements for the financing of public services to the House of Commons, which authorises the relevant expenditure (or “Supply”). In most cases the recommendation of the Crown to a “Money” resolution is made by a Minister of the Crown (usually the Financial Secretary to the Treasury). A note stating “King’s recommendation signified” is then appended to the Order of Business.

Under section 14 of the Exchequer and Audit Departments Act 1866, the King and two Lords Commissioners (of the Treasury) were (and remain) required to sign a Royal Order once the relevant Supply and Appropriation Bill (Finance Act) has received Royal Assent. This occurs twice a year.

House of Lords

The Crown appoints the archbishops and bishops of the Church of England some of whom, as “Lords Spiritual”, form part of the House of Lords. All titles of honour are also in the gift of the Crown, and thus all “Lords Temporal” (life peers) in the Upper House are created under the Life Peerages Act 1958 on the advice of ministers.

Peerage claims also rest with the Crown, while under the “privilege of peerage” (as distinct from parliamentary privilege) members of the House of Lords theoretically have a “right of access to the Sovereign at any time”.

All members of the House of Lords are required to take an oath of allegiance, as prescribed in the Promissory Oaths Act 1868, before they can sit or vote in the House. The form of the oath is the same as that taken by Members of Parliament, and must be taken by peers:

- on their introduction to the Lords
- in every new Parliament
- after the death of the monarch

Any peer or bishop who sits or votes without having taken the oath is subject to a fine of £500. The Clerk of the Parliaments, the senior official in the Lords, is appointed by and required to make a declaration of fidelity to the King on assuming their office.

The Lord Speaker, although elected by members of the House of Lords, is “subject to the approval of the King”. If the House passes a motion for an Address to His Majesty seeking the Lord Speaker's removal from office, then the Lord Speaker is deemed to have resigned with effect from the date on which the motion is passed. Certain members of the House are appointed by the Crown by Commission under to act as Deputy Speakers of the House of Lords in the absence of the Lord Speaker.

Questions in the Lords that “cast reflections on the Sovereign or the Royal Family” are generally regarded as inadmissible.

Until 1999, several senior members of the Royal Family were members of the House of Lords but rarely attended or spoke in debates. The then Prince of Wales (Prince Charles) was introduced in 1970 and delivered his maiden speech in the Lords on 13 June 1974. He sat on the crossbenches.

Under the House of Lords Act 1999, all but two hereditary peers lost the automatic right to a seat in the Lords. Hereditary peers whose titles were created in their lifetime were offered life peerages. These included “peers of the royal blood”, the then Duke of Edinburgh, the Prince of Wales, the Duke of York (Prince Andrew), the Duke of Kent and the Earl of Wessex and Forfar (Prince Edward). All turned down the offer.

This meant senior members of the Royal Family were eligible to vote in elections but, by convention, the King “does not vote or stand for election”, although there exists no legal impediment to him doing so.

Parliamentary maces

A mace is a symbol of Royal authority and without one in place neither House of Parliament can meet or pass laws. The House of Commons' mace is a silver gilt ornamental club of about five feet in length, dating from the reign of King Charles II. The House of Lords uses two maces, one dating from the time of King Charles II and another from the reign of King William III. The mace is absent from the Lords during the State Opening of Parliament as the monarch is present in person.

Messages from the Crown

Contact between the Crown and Parliament is via "Messages", both written and verbal, and Addresses. A written Message under the Royal Sign Manual (literally the signature of the monarch) is usually delivered to both Houses, and generally acknowledged by an Address similar in form to that presented in Reply to the King's Speech following a State Opening.

Messages usually relate to the Crown, its prerogatives, property or financial provision for the Royal Family. In such instances, a Royal Message is presented in the Commons at the Bar by a minister or member of the Royal Household and read by the Speaker. In the House of Lords, the peer charged with the Message (often the Lord Chamberlain) announces it from his or her place, and it is read by the Lord Speaker.

Royal Assent

When a bill has been passed by the House of Commons and the House of Lords it is formally agreed to by the Crown. This is known as "Royal Assent", signified by Letters Patent under the Great Seal, which turns a bill into an act of Parliament.

Under the Royal Assent Act 1967 signification of Royal Assent is either by Royal Commission "in the presence of both Houses" (the Clerk of Parliaments announces verbally "La Roi le veult", which means "The King wills it") or by notification to both Houses, "sitting separately, by the Speaker of that House". The monarch can also declare Royal Assent "in person in Parliament", although this has not happened since 1854.

In modern times, Royal Assent for bills agreed to by both Houses of Parliament is purely a formality: it is always given. The last time Royal Assent was withheld was when Queen Anne

refused assent for the Scottish Militia Bill in 1708. In 1914, King George V believed he still possessed the prerogative power to veto a bill, in that case legislation granting devolution to Ireland, although he did not exercise that right.

King's Consent

Where proposed legislation may affect Crown interests, “including personal property and personal interests of the Monarch”, a requirement of the Parliamentary process is “King’s Consent” or, in the case of the heir, “Prince’s Consent”. This is distinct from Royal Assent. Questioned about what was then known as Queen’s Consent in October 2021, Sir Michael Ellis said it was “agreed by the Monarch as a matter of course”, had “never been refused by the Monarch in modern times” and that legislation was “not amended in order to ensure Queen’s Consent”.

Prince’s Consent is associated with legislation affecting the Duchy of Cornwall. It is narrower than that of Queen’s Consent but has been requested in relation to draft Bills on matters such as gambling and the 2012 London Olympics.

The Palace of Westminster

As a Royal Palace, until 25 April 1965 the entire Palace of Westminster was under the immediate control of the Crown, on whose behalf the Lord Great Chamberlain acted. Thereafter Queen Elizabeth II made over to each House the control, use and occupation of the part of the Palace which it occupied, but responsibility for the Royal Apartments of the Palace, including the Robing Room and the Royal Gallery, remained with the Lord Great Chamberlain, as did certain ceremonial functions.

The crowned portcullis has for many years been used as the emblem of the UK Parliament. In 1997, its use was formally authorised by licence granted by the monarch.

The Crown and devolved legislatures

The Crown, including succession to the Crown and a regency, are reserved or excepted matters under the Scotland Act 1998, Northern Ireland Act 1998 and the Government of Wales Act 2006.

Although the Crown formed part of the Parliament of Northern Ireland between 1921 and 1973, the same is not true of the Northern Ireland Assembly established in 1998, and the Scottish and Welsh Parliaments established in 1999. Royal Assent is still required for the Acts of all three.

Members of the Scottish and Welsh Parliaments are also required to swear the oath of allegiance or make a solemn affirmation before they can take their seats, and in those two bodies there is effectively a statutory bar on the practice of “abstentionism”. Members of the Northern Ireland Assembly, however, are not required to swear the oath.

It has become the custom that the monarch opens each session of the Scottish and Welsh parliaments with a speech, although this is not analogous to the King’s Speech delivered in the House of Lords. There is no comparable custom at the Northern Ireland Assembly. The Scottish and Welsh Parliament have ceremonial maces (that used in Scotland was gifted by Queen Elizabeth II); the Northern Ireland Assembly does not and those used by the former Parliament of Northern Ireland are in storage.

The King receives a weekly report from Minister for Parliamentary Business on proceedings in the Scottish Parliament. Section 99 of the Scotland Act 1998 and Section 89 of the Government of Wales Act 2006 refer, respectively, to “the Crown in right of the Scottish Administration” and “in right of the Welsh Assembly Government”, which means the Crown’s legal personality in those devolved jurisdictions.

The Crown and local government

Elected councils across the United Kingdom also use ceremonial maces, which denote Royal authority. Dermot Morrah described a visit of Queen Elizabeth II to Winchester in the late 1950s:

[A] guard of honour was posted; and, after a royal salute, the Queen passed along the ranks with an occasional word for selected men. Then with the Duke [of Edinburgh] she ascended the steps to meet the Mayor, who with formal words surrendered to her the symbol of civic authority, the municipal Mace. The Queen touched the Mace, in token that it existed for her service, and relinquished it as being well satisfied that it was in hands worthy of her trust. The bewigged Recorder, who is the chief legal officer of the City and presides over its quarter sessions, read a loyal address, welcoming the Queen in brief and formal words to her faithful city, and the Queen with equal formality and even more briefly replied.

The Accession Proclamation of a new monarch is read by High Sheriffs of each county in England and Wales, or by mayors and lord mayors. In Scotland proclamations are read by sheriffs (in counties), lord provosts and provosts (in cities and towns), and in Northern Ireland by mayors and lord mayors. During mourning for a former monarch, a “small black bag or purse” is fitted over the jewel of the mayor or lord mayor’s chain of office, “so that only the chain is seen”.

3. Σχολιασμός

Το παρόν προς μετάφραση κείμενο είναι ένα απόσπασμα ενός πρόσφατα δημοσιευμένου βιβλίου με τίτλο “The Crown and the Constitution”, αναρτημένο στην Βιβλιοθήκη της Βουλής των Κοινοτήτων. Συγγραφέας του βιβλίου είναι ο Ντέιβιντ Τόρανς, βρετανός πολιτικός δημοσιογράφος, συγγραφέας και ειδικός του βρετανικού συντάγματος και μέλος της Βιβλιοθήκης της Βουλής των Κοινοτήτων (Edinburgh University Press, 2023). Σε ένα γενικότερο πλαίσιο, ο συγγραφέας μέσα σε αυτό το βιβλίο αναφέρθηκε σε οτιδήποτε σχετίζεται με το Στέμμα, δηλαδή με την ιστορία του, τη βασιλική διαδοχή, τα προνόμια του Στέμματος αλλά και όλες τις αρμοδιότητες του, παραδείγματος χάρη απέναντι στο νόμο, προς την εκκλησία, τη διεθνή κοινότητα και το πολιτικό σύστημα κυρίως. Το βιβλίο απευθύνεται σε αναγνώστες που στοχευμένα ερευνούν παρόμοιο θέμα, που ενδιαφέρονται να μελετήσουν και να εμβαθύνουν τις γνώσεις τους συγκεκριμένα προς τον θεσμό της βασιλείας στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Παρόλο που ο σκοπός συγγραφής του συγκεκριμένου βιβλίου ήταν η παροχή των ολοκληρωμένων εννοιών που αφορούν το στέμμα, ο συγγραφέας τονίζει πως δεν πρόκειται για ένα βιβλίο το οποίο μπορεί κανείς να συμβουλευθεί αντί νομικής συμβουλής. Βέβαια, καθώς στο βιβλίο αυτό βρίσκονται μέσα συγκεντρωμένες όλες οι απαραίτητες πληροφορίες που αφορούν ένα συγκεκριμένο και μόνο θέμα ανάλυσης, θα έλεγα πως πρόκειται για ένα εγχειρίδιο-βιβλίο. Επομένως, ο χαρακτήρας του βιβλίου είναι ενημερωτικός–πληροφοριακός. Επιπλέον, στο βιβλίο «Νομική Γλώσσα, Νομική Ορολογία Θεωρία και Πράξη», (Βαλεοντής & Κριμπάς, 2014, σ. 14) αναφέρεται ως ειδική γλώσσα η *γλώσσα που χρησιμοποιείται σε συγκεκριμένο Θεματικό πεδίο και χαρακτηρίζεται από τη χρήση ειδίων (ειδικών) γλωσσικών μέσων έκφρασης*. Συνεπώς, οι εξειδικευμένες λέξεις που υπάρχουν στο κείμενο σε συνδυασμό με τα πολιτικά θέματα του Ηνωμένου Βασιλείου που αναλύονται και την απαραίτητη ύπαρξη σχετικών γνώσεων για την κατανόηση του βιβλίου, κάνουν τον χαρακτήρα του βιβλίου και επιστημονικό.

Στόχος της μεταφραστικής διαδικασίας είναι η ισοδυναμία του κειμένου-πηγής με το κείμενο-στόχος, κυρίως όσον αφορά το νοηματικό και υφολογικό επίπεδο. Σύμφωνα με τη μεθοδολογία των Vinay & Darbelnet (Saridaki, 2021), η μετάφραση χωρίζεται σε δύο είδη, την κατά λέξη και την ελεύθερη μετάφραση. Το πρώτο είδος στόχο έχει την παραγωγή ενός κειμένου όσο πιο κοντά γίνεται στο πρωτότυπο και έχει τα εξής χαρακτηριστικά στη γλώσσα:

χρησιμοποιείται κατά λέξη μετάφραση των όρων που συναντώνται στο πρωτότυπο κείμενο, δάνεια και έκτυπα, δηλαδή αυτούσιες λέξεις του πρωτοτύπου ή μια κυριολεκτική μετάφραση μιας δανεισμένης λέξης. Διατηρείται η ίδια δομή και το ύφος του κειμένου, ενώ επίσης μπορεί να εφαρμοστεί όταν μεταφράζονται γλώσσες της ίδιας κουλτούρας, κυρίως μεταξύ των ευρωπαϊκών γλωσσών. Στο δεύτερο είδος, αυτό της ελεύθερης μετάφρασης, δίνεται στον μεταφραστή η ελευθερία για αλλαγή ή προσαρμογή του λόγου του αρχικού κειμένου, γιατί απώτερος στόχος είναι η όσο το δυνατόν καλύτερη απόδοση του νοήματος του. Η ελεύθερη μετάφραση χαρακτηρίζεται από μετάταξη (αλλαγή θέσης των λέξεων), μετατροπία (αλλαγή οπτικής), ισοδυναμία (περιγραφή ίδιου νοήματος με διαφορετικές λέξεις) και προσαρμογή (μιας κατάστασης στα δεδομένα του κειμένου-στόχου) (Saridaki, 2021, pp. 135-136).

Στο απόσπασμα αυτό δεν ήταν εύκολο να εφαρμοστεί μόνο μία συγκεκριμένη μέθοδος. Για αυτόν τον λόγο, έγινε μια κυριολεκτική, κατά- λέξη μετάφραση, όπου ήταν εφικτό, των λέξεων του πρωτοτύπου κειμένου και διατήρηση του είδους και της μορφής του, με τη χρήση, ωστόσο, της προσαρμογής και της ισοδυναμίας κυρίως, λέξεων όπου δεν ήταν κατανοητές στη γλώσσα-στόχο και θα οδηγούσαν σε παρερμηνευση τους. Η γλώσσα που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας στο πρωτότυπο, παρόλο που είναι απλή, έχει πολλές λέξεις πολιτικής ορολογίας, οι οποίες, όπως θα αναλυθεί παρακάτω, ήταν μερικές από τα μεταφραστικά προβλήματα που συναντήθηκαν. Εάν το μετάφρασμα παρέμενε αυτούσιο όπως το πρωτότυπο, εύλογα θα δημιουργούνταν ερωτήματα, καθώς οι αναγνώστες προέρχονται από διαφορετικούς πολιτισμούς και έχουν διαφορετικό γνωστικό υπόβαθρο (Nord, 2014, p. 144).

Το πολιτικό σύστημα μεταξύ των δύο χωρών -του κοινού του πρωτοτύπου και του κοινού του μεταφράσματος- διαφέρει σε μεγάλο βαθμό. Στην πρώτη περίπτωση του Ηνωμένου Βασιλείου γνωρίζουμε την ύπαρξη του Βασιλιά ως ανώτατου άρχοντα του κράτους, ενώ στη περίπτωση της Ελλάδας τη θέση αυτή έχει η Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας. Επιπλέον, στο ΗΒ υπάρχουν δύο διαφορετικά Κοινοβούλια, η Βουλή των Λόρδων, αποτελούμενη από ευγενείς, οι οποίοι συμμετέχουν στο Κοινοβούλιο χωρίς την ψήφο του λαού, και η Βουλή των Κοινοτήτων, αποτελούμενη από εκλεγμένα μέλη που εκπροσωπούν τον λαό. Η Ελλάδα διαθέτει ένα και μόνο Κοινοβούλιο, την Βουλή των Ελλήνων, με εκλεγμένα μέλη από τον λαό. Στην περίπτωση του ΗΒ, παρόλο που πλέον το Κοινοβούλιο έχει τη μεγαλύτερη ισχύ, τα μέλη του οφείλουν να δηλώνουν πίστη στο Στέμμα και να το εκπροσωπούν, ενώ κάτι τέτοιο στην περίπτωση της Ελλάδας δεν υπάρχει. Τέλος, το ΗΒ δίνει μεγάλη βαρύτητα την ιστορία του, στα εθιμοτυπικά στοιχεία του, στους τίτλους των ευγενών

και των μελών της βασιλικής οικογένειας, κάτι που επίσης δεν ισχύει στο σύγχρονο πολιτικό σύστημα της Ελλάδας. Συνεπώς, το πολιτισμικό κενό των δύο χωρών είναι μεγάλο και πρέπει να καλυφθεί μέσα στο μετάφρασμα, ώστε να γίνει όσο πιο κατανοητό γίνεται στον αποδέκτη.

Εκτός από το λεξιλόγιο, στη γραμματική και τη σύνταξη δεν υπήρξε δυσκολία. Απλή συντακτική δομή, με μακροπερίοδο, όμως, λόγο, ο οποίος κάνει το κείμενο επίσημο και σοβαρό, και με ιδιαίτερα περιγραφικό τόνο σε σημεία όπου περιγράφει παραδείγματος χάρη την Τελετή Έναρξης του Βρετανικού Κοινοβουλίου. Μέσω, δηλαδή, της περιγραφής ο συγγραφέας πετυχαίνει να μεταφέρει τις πληροφορίες σχετικά με την τελετή αλλά και να κάνει έτσι πιο ζωντανή την εικόνα στον αναγνώστη. Όσον αφορά τη συνολική οργάνωση του κειμένου, υπάρχει ήδη από το πρωτότυπο μια νοηματική αλληλουχία, ήδη χωρισμένη σε υποενότητες και παραγράφους η οποία έχει παραμείνει ίδια. Το κειμενικό είδος, με βάση τη Nord (Nord, 2014, p. 125) είναι απλό, διότι δεν συνδυάζονται μέσα στο απόσπασμα διαφορετικά είδη κειμένου. Το ύφος του κειμένου, είναι επίσημο, τυπικό και ουδέτερο λόγω του ίδιου του είδους του κειμένου που σκοπό δεν έχει να εντυπωσιάσει με τον τρόπο γραφής αλλά να μεταφέρει αντικειμενικά τις πληροφορίες που χρειάζονται. Για αυτό τον λόγο σε όλο το απόσπασμα χρησιμοποιείται αναφορική λειτουργία της γλώσσας, δηλαδή *αναφορά σε αντικείμενα και φαινόμενα του πραγματικού κόσμου*. (Nord, 2014, p. 98). Μάλιστα, *αν το αντικείμενο αναφοράς είναι ένα γεγονός ή μια κατάσταση άγνωστα στον δέκτη, τότε η κειμενική λειτουργία είναι η πληροφόρηση του αναγνώστη*. (Nord, 2014, p. 98).

Με βάση τη Nord, τα μεταφραστικά προβλήματα χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες: πραγματολογικά, πολιτισμικά και γλωσσικά (Nord, 2014, p. 145). Τα πραγματολογικά μεταφραστικά προβλήματα αφορούν τις διαφορές σε τόπο, χρόνο, δέκτη για παράδειγμα, κατά τη σύγκριση των δύο κειμένων. Τα πολιτισμικά μεταφραστικά προβλήματα έχουν να κάνουν με τις διαφορές στις νόρμες και τις συμβάσεις των δύο πολιτισμών. Τέλος, τα γλωσσικά μεταφραστικά προβλήματα παρατηρούνται είτε σε ψευδοφίλιες λέξεις, είτε στην ύπαρξη περισσότερων από ενός όρου για αντίστοιχο όρο της γλώσσας- στόχου, είτε τέλος στην μη ύπαρξη ισοδύναμου όρου στη γλώσσα-στόχο (Nord, 2014, pp. 148-150). Ο διαχωρισμός των μεταφραστικών προβλημάτων του αποσπάσματος έγινε λαμβάνοντας υπόψη τις παραπάνω κατηγορίες.

3.1 Γλωσσικά μεταφραστικά προβλήματα

Τα πρώτα μεταφραστικά προβλήματα που συνάντησα κατά τη μεταφραστική διαδικασία ήταν κατά βάση προβλήματα ορολογίας, δηλαδή γλωσσικά μεταφραστικά προβλήματα. Σύμφωνα με τον Κεραμίδα (Σ.Γ., 2015, σ. 67) *ένα από τα πιο κοινά προβλήματα είναι η «ορολογική αβεβαιότητα»*, δηλαδή το πως θα αποδοθεί ένας όρος από τη μία γλώσσα στην άλλη. Πράγματι, ήταν δύσκολη η διαδικασία εύρεσης των σωστών αποδόσεων των λέξεων και φράσεων εξειδικευμένων προς το βρετανικό πολιτικό σύστημα. Σε αρκετούς όρους, ήταν εύκολη η κυριολεκτική μετάφραση τους, στις περισσότερες, ωστόσο περιπτώσεις, δεν θα ήταν αρκετή για να κατανοηθεί και η σημασία τους, ή σε άλλες περιπτώσεις η εύρεση της μετάφρασης τους δεν ήταν εφικτή και για αυτόν τον λόγο επεξήγησα συνοπτικά τον όρο.

Πιο συγκεκριμένα, στο κείμενο συναντήθηκαν λέξεις όπως Lord Speaker, που κυριολεκτικά σημαίνει Πρόεδρος της Βουλής των Λόρδων, ο Lord Chancellor μεταφράστηκε ως Λόρδος Καγκελάριος, το “le roi le veut” ως “the king wills it”, «ο βασιλιάς το θέλει» δηλαδή «το εγκρίνει». Επιπλέον, παρόλο που η φράση King’s Speech κυριολεκτικά σημαίνει «ο λόγος/ομιλία του Βασιλιά» πιο δόκιμη στις ελληνικές ηλεκτρονικές εφημερίδες και ιστοσελίδες ήταν η χρήση της φράσης «Ομιλία του Θρόνου» (Καθημερινή, 2022). Σχετικά με τη δεύτερη περίπτωση, περαιτέρω εξήγηση χρειάστηκαν όροι όπως ο “by-election”, όπου βρήκα μόνο περιφραστική μετάφραση του ως «εκλογές για την συμπλήρωση κενών θέσεων στο Κοινοβούλιο». Επιπλέον, η κυριολεκτική σημασία του όρου “The Bar” είναι «μπάρα» με την έννοια του κάγκελου, όμως σε αυτή την περίπτωση ο συγγραφέας χρησιμοποιεί με μια πολλή συγκεκριμένη έννοια τον όρο και εννοεί το όριο που μπορούν να εισέλθουν τα μέλη της βουλής των Κοινοτήτων στη βουλή των Λόρδων με σκοπό να παρακολουθήσουν την Τελετή Έναρξης του Βρετανικού Κοινοβουλίου. Η μετάφραση απλώς του όρου χωρίς επεξήγηση θα δυσκόλευε τον αναγνώστη, ο οποίος δεν γνωρίζει την συγκεκριμένη ιδιαιτερότητα της Τελετής. Επομένως, ο όρος “The Bar” επεξηγήθηκε ως «Οι Βουλευτές της βουλής των Κοινοτήτων κατευθύνονται από την αίθουσα τους προς στην αίθουσα τη Βουλής των Λόρδων, στο σημείο της μπάρας, που δηλώνει το όριο που μπορούν να εισέλθουν».

Ορισμένοι όροι, επίσης, πιο εξειδικευμένοι και δύσκολοι στην εύρεση μιας κυριολεκτικής και κατά λέξη μετάφρασης τους, επεξηγούνται ήδη μέσα από το πρωτότυπο κείμενο. Παραδείγματος χάρη, το Robing Room, το οποίο μετέφρασα ως «Ενδυματοθήκη του Βασιλιά», εξηγείται έπειτα μέσα στο πρωτότυπο ως «ο χώρος όπου ο βασιλιάς φορά το Στέμμα και τα εμβλήματα του». Το ίδιο συμβαίνει και στην περίπτωση του όρου Royal Sign

Manual, ο οποίος παρέμεινε στα αγγλικά και στο μετάφρασμα, αλλά μέσα σε παρένθεση, αφού ακολουθούσε η κυριολεκτική σημασία του ήδη μέσα στο πρωτότυπο ως «η υπογραφή του μονάρχη». Τέλος, όσον αφορά την περίπτωση όπου δεν βρέθηκε μια κυριολεκτική μετάφραση όρου, τέτοιο παράδειγμα αποτελεί ο όρος “Select Vestries”. Ο συγκεκριμένος όρος παρέμεινε ίδιος και στο μετάφρασμα, με τη συνέχεια της πρότασης να τον επεξηγεί συνοπτικά. Μια παρόμοια περίπτωση ήταν και ο όρος Order of Business. Σε αυτήν την περίπτωση, όμως, δεν υπήρξε επεξήγηση στη συνέχεια. Για αυτόν τον λόγο, έπειτα από έρευνα απέδωσα τον όρο καλύτερα ως το έγγραφο των καθημερινών εργασιών και συνεδριάσεων της Βουλής των Κοινοτήτων διατηρώντας σε παρένθεση την αγγλική απόδοση του πρωτοτύπου.

3.2 Πραγματολογικά μεταφραστικά προβλήματα

Ένα ακόμη μεταφραστικό πρόβλημα που συνάντησα ήταν η αναφορά του συγγραφέα σε πολλά κύρια ονόματα χωρίς κάποια επεξήγηση τους, πιθανόν επειδή είναι περισσότερο γνωστοί στο αναγνωστικό κοινό που απευθύνεται. Ωστόσο, χρειάστηκε να ερευνήσω την ιδιότητα τους, τον λόγο που βρίσκονται στο κείμενο και την σχέση τους με αυτό που αναλύεται, καθώς στο μετάφρασμα έκρινα πως είναι απαραίτητο δίπλα από το όνομα τους να υπάρχει μια επεξήγηση π.χ. της ιδιότητας τους για το κοινό-στόχο, ώστε να προσαρμόζεται «στις γνώσεις και τις επικοινωνιακές ανάγκες του παραλήπτη» (Nord, 2014, p. 154). Πιο αναλυτικά, πέρα από την αναφορά στον βασιλιά Κάρολο III, τα υπόλοιπα ονόματα αφορούσαν κυρίως καθηγητές ή μέλη της Βουλής των Λόρδων και της Βουλής των Κοινοτήτων, όπου η δραστηριότητα τους είναι συγκεντρωμένη και αρκετά περιορισμένη σε βρετανικά πολιτικά ζητήματα. Για αυτόν τον λόγο, φυσικά, ο συγγραφέας τα συμπεριέλαβε στο έργο του, καθώς έτσι προσδίδουν, μέσω του κύρους τους, πιστότητα προς όσα ο ίδιος αναλύει. Όμως, ο δέκτης του κειμένου-στόχου είναι σε θέση να κατανοήσει την πληροφορία που του προσφέρεται από τον πομπό (Margret, 2014, pp. 70-71); Με άλλα λόγια, έχει μεταφερθεί στον δέκτη η πληροφορία με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορέσει να δώσει το ίδιο αποτέλεσμα με εκείνο του πρωτοτύπου; Θεωρώ πως ο αναγνώστης του κειμένου στόχου θα κατανοήσει καλύτερα τη σύνδεση του ατόμου με τα λεγόμενα του αν γνωρίζει τον ρόλο του και ως εκ τούτου τον λόγο που αναφέρεται μέσα στο κείμενο. Για αυτόν τον λόγο συνοπτικά ανέφερα δίπλα από το όνομα τους και την ιδιότητα τους, παραδείγματος χάρι, «ο καθηγητής συνταγματικού δικαίου Ρόμπερτ Μπλάκμπερν», «ο Σερ Μάικλ Έλις, μέλος της Βουλής των Κοινοτήτων και του κόμματος των Συντηρητικών», «ο Έρσκιν Μέι, ο οποίος έχει διατελέσει γραμματέας της Βουλής των Κοινοτήτων».

3.3 Πολιτισμικά μεταφραστικά προβλήματα

Παρόμοιο πρόβλημα συνάντησα σε όλη την έκταση του μεταφράσματος, όταν ο συγγραφέας αναφέρεται σε αρκετούς νόμους του Ηνωμένου Βασιλείου ή σε συγκεκριμένες τελετουργικές διαδικασίες του Στέμματος. Στη συγκεκριμένη περίπτωση πρόκειται για πολιτισμικό μεταφραστικό πρόβλημα, καθώς υπάρχουν εμφανείς διαφορές στις νόρμες των δύο πολιτισμών και αυτό κάνει δυσκολότερη τη μεταφραστική διαδικασία. Σύμφωνα με τη Nord (Nord, 2014, p. 144) *«το διαφορετικό πολιτισμικό υπόβαθρο ενδέχεται να απαιτεί προσαρμογή των πληροφοριών του πρωτοτύπου»*. Καθώς στο ελληνικό πολιτικό σύστημα δεν υπάρχουν αντίστοιχοι νόμοι με αυτούς που αναφέρονται στο πρωτότυπο, στόχος μου ήταν να τους μεταφράσω αλλά παράλληλα να γίνεται κατανοητό στον δέκτη ποια είναι η λειτουργία τους. Παραδείγματος χάρη, οι νόμοι “Fixed-term Parliaments Act 2011” και “The Dissolution and Calling of Parliament Act 2022” μεταφράστηκαν ως “Νόμος για τα Κοινοβούλια ορισμένου χρόνου του 2011”, και “Ο Νόμος του 2022 περί Διάλυσης και Σύγκλησης του Κοινοβουλίου” αντίστοιχα. Συγκεκριμένα, χρειάστηκε να αναζητήσω τους νόμους, ώστε να καταλάβω το περιεχόμενο τους και τον λόγο αναφοράς τους στο απόσπασμα και έπειτα προχώρησα σε μια κυριολεκτική απόδοση τους. Όσον αφορά τη φράση “The State Opening of Parliament” η επίσημη απόδοση της από ελληνικές ιστοσελίδες ήταν “Η τελετή Έναρξης των Εργασιών του Κοινοβουλίου” (ΕΘΝΟΣ, 2022). Τέλος, δεν υπήρχε η ελληνική απόδοση του βιβλίου “The Companion to the Standing Orders and Guide to the Proceedings of the House of Lords”, όμως θεωρώ πως η απόδοση του ως “Το βιβλίο περί Κανονισμού Λειτουργίας και οδηγός για τα πρακτικά της Βουλής των Λόρδων” καλύπτει επαρκώς το περιεχόμενο του.

Εκτός από τα παραπάνω, μερικά ακόμη μεταφραστικά προβλήματα που συνάντησα ήταν, πρώτον, η αναφορά του συγγραφέα στην εφημερίδα «The Times», την οποία και στο μετάφρασμα διατήρησα έτσι, καθώς είναι ευρέως γνωστή με το συγκεκριμένο όνομα και πρόκειται για τίτλο εφημερίδας, όπου δεν μεταφράζεται. Όμως, στο πρωτότυπο κείμενο ο συγγραφέας απευθύνεται αμέσως ως «In a letter to The Times», προφανώς γιατί το βρετανικό αναγνωστικό κοινό αντιλαμβάνεται αμέσως την εφημερίδα. Ωστόσο, στο μετάφρασμα πρόσθεσα “Σε επιστολή του στην βρετανική εφημερίδα «The Times»” για την αποφυγή τυχόν αποριών του αναγνώστη του μεταφράσματος. Με παρόμοιο τρόπο ο συγγραφέας αναφέρει μέσα στο κείμενο του και το πολιτικό κόμμα Σιν Φέιν ως “Sinn Féin maintains an abstentionist policy towards the UK Parliament” προφανώς για τον ίδιο λόγο ότι το βρετανικό αναγνωστικό κοινό κατανοεί αμέσως ότι πρόκειται για το κόμμα της Βόρειας Ιρλανδίας. Στο

μετάφρασμα, όμως, η αναφορά του κόμματος με τον ίδιο τρόπο δεν θα είχε το ίδιο αποτέλεσμα, πιθανόν να δυσκόλευε περισσότερο τους αναγνώστες από την προηγούμενη περίπτωση, καθώς πρόκειται για κόμμα συγκεκριμένης πολιτικής κατεύθυνσης της Βόρειας Ιρλανδίας και ίσως όχι γνωστό σε όλους όσοι δεν γνωρίζουν την πολιτική κατάσταση των χωρών του Ηνωμένου Βασιλείου. Για αυτόν τον λόγο, πρόσθεσα «Το πολιτικό κόμμα της Βόρειας Ιρλανδίας Σιν Φέιν», για να αποφευχθούν επίσης πιθανές απορίες. Επιπλέον, ψάχνοντας σχετικά άρθρα ελληνικών πηγών για το Σιν Φέιν, το κόμμα ήταν γραμμένο στα ελληνικά και έτσι, ως τον επικρατέστερο τρόπο γραφής, προτίμησα να το γράψω με τον ίδιο τρόπο (Η Καθημερινή, 2024). Τέλος, κατά τη διαδικασία αναζήτησης της φράσης “La Roi le veult”, διαπίστωσα ότι είναι λανθασμένος ο τρόπος γραφής της στο πρωτότυπο, καθώς δεν βρήκα αναζητήσεις με την φράση διατυπωμένη ίδια ακριβώς. Για τον λόγο αυτό, επειδή θεώρησα σημαντικό να κρατήσω αυτούσια τα λόγια και στο μετάφρασμα, ακολούθησα τον τρόπο γραφής όπως ακριβώς χρησιμοποιείται στο λεξικό Merriam-Webster “Le Roi le veut”.

Συμπεράσματα

Συνοψίζοντας, θέμα της παρούσας πτυχιακής εργασίας ήταν η μετάφραση του αποσπάσματος «The Crown in Parliament», το οποίο ανήκει στο βιβλίο “The Crown and the Constitution”, και ο σχολιασμός της μεταφραστικής διαδικασίας και των δυσκολιών που προέκυψαν κατά την ανάλυση του. Τα συμπεράσματα που κατέληξα είναι τα ακόλουθα: η ικανότητα των δεκτών του κειμένου- στόχου να κατανοήσουν το κείμενο επηρεάζεται από το πως έχουν μεταφερθεί οι πληροφορίες του κειμένου-πηγής με τρόπο τέτοιο ώστε να μην δημιουργούνται πολιτισμικά χάσματα. Δεδομένου ότι πομπός και δέκτης μιλούν διαφορετικές γλώσσες και ανήκουν σε διαφορετικές πολιτισμικές ομάδες (Nord, 2014, p. 19), ο μεταφραστής οφείλει να προσαρμόσει το κείμενο στις ανάγκες και τις γνώσεις των τελευταίων όπου κρίνεται απαραίτητο, ώστε να μην αλλάξει συνολικά η μορφή και η σημασία του κειμένου. Επιπλέον, θέτοντας τα μεταφραστικά προβλήματα σε ένα ευρύτερο πλαίσιο, η δυσκολία ήταν στο γεγονός ότι ο συγγραφέας ανέλυε και επεξηγούσε ένα κομμάτι του βρετανικού πολιτεύματος με τρόπο δεδομένο που θα γινόταν κατανοητό μόνο στο κοινό που απευθύνεται, δηλαδή σε αναγνώστες που προέρχονται από το Ηνωμένο Βασίλειο. Η δυσκολία δηλαδή βρισκόταν στο να κατανοήσω και να επεξηγήσω τυχόν πληροφορίες μη κατανοητές για το αναγνωστικό κοινό του μεταφράσματος, που όμως την ίδια στιγμή δεν δημιουργούν κανένα επικοινωνιακό πρόβλημα στους αποδέκτες του πρωτοτύπου καθώς απορρέουν μέσα από τον πολιτισμό τους.

Ο τρόπος προσέγγισης τέτοιων προβλημάτων ήταν η κυριολεκτική μετάφραση του αποσπάσματος στο σύνολο του, αλλά και η ελεύθερη μετάφραση όρων που θα παρεμπόδιζαν την μεταφορά της ουσίας, όπου χρειαζόταν, κατά διατήρηση των σημασιολογικών και υφολογικών ισοδυναμιών. Εξάλλου, η σαφήνεια του νοήματος αποτέλεσε τον σημαντικότερο στόχο του μεταφραστικού αποτελέσματος

Βιβλιογραφία

Ηλεκτρονική:

Επίσημη ιστοσελίδα Σιν Φέιν <https://vote.sinnfein.ie/>

Η Καθημερινή (2024) *Ιστορική στιγμή για τη Βόρεια Ιρλανδία: Από το Σιν Φέιν η Πρώτη Υπουργός* <https://www.kathimerini.gr/world/562865836/istoriki-stigmi-gia-ti-voreia-irlandia-apo-to-sin-fein-i-proti-ypourgos/>

Η Καθημερινή (2022) *Explainer: Ποιες είναι οι εξουσίες του μονάρχη της Βρετανίας* <https://www.kathimerini.gr/world/562035505/explainer-poies-einai-oi-exoysies-toy-monarchi-tis-vretanias/>

Η Καθημερινή (2017) *65 χρόνια στον θρόνο η βασίλισσα Ελισάβετ* <https://www.kathimerini.gr/world/895187/65-chronia-ston-throno-i-vasilissa-elisavet/>

Ψαθά Αναστασία (2018) *Σύγκριση γαλλικού, βρετανικού και αμερικανικού πολιτεύματος*, Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών <https://eclass.uoa.gr/modules/document/file.php/LAW215/2017-18/%CE%95%CF%81%CE%B3%CE%B1%CF%83%CE%AF%CE%B5%CF%82/%CE%A8%CE%B1%CE%B8%CE%AC%20-%20%CE%A0%CE%BF%CE%BB%CE%B9%CF%84%CE%B5%CF%8D%CE%BC%CE%B1%CF%84%CE%B1.docx>

Euronews (2017) *Κάποια στοιχεία που μπορεί να μην γνωρίζετε για την Έναρξη των Εργασιών του Κοινοβουλίου* <https://gr.euronews.com/2017/06/21/everything-you-need-to-know-about-the-state-opening-of-parliament>

Newsroom (2022) *Η λαμπρή τελετή για την έναρξη των εργασιών του Βρετανικού κοινοβουλίου μέσα από τον φωτογραφικό φακό, Έθνος* <https://www.ethnos.gr/World/article/207301/hlamprhtealthgiathnenarxhtonergasiontoybretanikoykoinoboylioymesaapotonfotografikofako>

BBC (2023) *Who is Black Rod? Centuries-old role at heart of Parliament* <https://www.bbc.com/news/uk-politics-49647756>

Cambridge Dictionary, *Standing Order*

<https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/standing-order>

Dissolution and Calling of Parliament, Wikipedia

https://en.wikipedia.org/wiki/Dissolution_and_Calling_of_Parliament_Act_2022

Edinburgh University Press, *David Torrance* <https://edinburghuniversitypress.com/david-torrance/> (Edinburgh University Press, 2023)

Glosbe, *The Great Seal of* <https://el.glosbe.com/en/el/the%20Great%20Seal%20of>

GOV.UK, *Devolution of powers to Scotland, Wales and Northern Ireland*

<https://www.gov.uk/guidance/devolution-of-powers-to-scotland-wales-and-northern-ireland>

Henry Oliver (2021), *The snake who saved the monarchy*, UnHerd

<https://unherd.com/2021/08/the-snake-who-saved-the-monarchy/>

House of Lords, *What happens during the State Opening of Parliament?* Youtube

<https://www.youtube.com/watch?v=bbDtU9EcZDE>

Kelly Richard (2021) *Fixed Term Parliaments Act 2011*, House of Commons Library

<https://commonslibrary.parliament.uk/research-briefings/sn06111/>

King's College London, *Professor Robert Blackburn KC*, Biography

<https://www.kcl.ac.uk/people/robert-blackburn>

King's College London, *Professor Vernon Bogdanor*, Biography

<https://www.kcl.ac.uk/people/vernon-bogdanor>

Krambs Gregor (2024), *The Most Famous Royal Family: A Ranking of Prestigious Monarchies*, Strawpoll

<https://strawpoll.com/most-famous-royal-family>

Legislation.gov.uk, *Ministers of the Crown Act 1975*

<https://www.legislation.gov.uk/ukpga/1975/26>

Merriam-Webster (2024) *le roi le veut* [https://www.merriam-](https://www.merriam-webster.com/dictionary/le%20roi%20le%20veut)

[webster.com/dictionary/le%20roi%20le%20veut](https://www.merriam-webster.com/dictionary/le%20roi%20le%20veut)

Morton Caitlin (2022) *What Train Travel Looks Like for British Royals*, Conde Nast

Travellers <https://www.cntraveler.com/gallery/what-train-travel-looks-like-for-british-royals>

News UK, *The Times History* <https://www.news.co.uk/our-history/history-the-times/>

Northern Ireland Assembly <http://www.niassembly.gov.uk/>

Pannett Rachel (2023), *Charles III will be crowned the U.K.'s king. Who else does he reign over?*, The Washington Post

<https://www.washingtonpost.com/world/2023/05/04/king-charles-coronation-commonwealth-realms/>

Saridaki Evanthia (2021) *Vinay & Darbelnet's Translation Techniques: A Critical Approach to their Classification Model of Translation Strategies*, International Journal of Latest Research in Humanities and Social Science (IJLRHSS)

<http://www.ijlrhss.com/paper/volume-4-issue-11/14-HSS-1186.pdf>

Scottish Government, *Minister of Parliamentary Business* <https://www.gov.scot/about/who-runs-government/cabinet-and-ministers/minister-for-parliamentary-business/>

The New York Times, *Dermot Morrah, Royalty Expert, Herald Extraordinary, 78, Dead* <https://www.nytimes.com/1974/10/02/archives/dermot-morrah-royalty-expert-herald-extraordinary-78-dead-wrote-on.html>

The Royal Family, *The King* <https://www.royal.uk/the-king>

The Royal Family, *The Queen's Jubilees and milestones*

<https://www.royal.uk/the-queens-jubilees-and-milestones>

UK Parliament, *Bar of the House* <https://www.parliament.uk/site-information/glossary/bar-of-the-house/>

UK Parliament, *Chiltern Hundreds and the Manor of Northstead* <https://www.parliament.uk/site-information/glossary/chiltern-hundreds/>

UK Parliament, *Companion to the Standing Orders and Guide to the Proceedings of the House of Lords* <https://www.parliament.uk/business/publications/house-of-lords-publications/rules-and-guides-for-business/companion-to-the-standing-orders/>

UK Parliament, *Lord Great Chamberlain* <https://www.parliament.uk/site-information/glossary/lord-great-chamberlain/>

UK Parliament, *Lord True*, MPs and Lords
<https://members.parliament.uk/member/4200/career>

UK Parliament, *Orders in Council* <https://www.parliament.uk/site-information/glossary/orders-in-council/>

UK Parliament, *Order Paper*, Glossary
<https://www.parliament.uk/site-information/glossary/order-paper/>

UK Parliament, *Parliament and Crown* <https://www.parliament.uk/about/how/role/relations-with-other-institutions/parliament-crown/>

UK Parliament, *Reformation Parliament* <https://www.parliament.uk/about/living-heritage/evolutionofparliament/originsofparliament/birthofparliament/overview/reformation/>

UK Parliament, *Royal Assent*, House of Commons Library
<https://commonslibrary.parliament.uk/research-briefings/cbp-9466/>

UK Parliament, *Sir Michael Ellis*, MPs and Lords
<https://members.parliament.uk/member/4116/contact>

UK Parliament, *The Clerk of the Parliaments: Role and Functions*
<https://www.parliament.uk/about/faqs/house-of-lords-faqs/lords-cofp/>

UK Parliament, *The Robing Room* <https://www.parliament.uk/about/living-heritage/building/palace/architecture/palace-s-interiors/robing-room/>

UK Parliament, *1689-1714* <https://www.parliament.uk/about/living-heritage/evolutionofparliament/parliamentaryauthority/revolution/keydates/keydates1689-1714/>

Westminster Abbey, *Sir Thomas Erskine May, Lord Farnborough* <https://www.westminster-abbey.org/abbey-commemorations/commemorations/sir-thomas-erskine-may-lord-farnborough>

Έντυπη:

Βαλεοντής Κώστας Ε., Κριμπάς Παναγιώτης Γ. (2014), *Νομική Γλώσσα, Νομική Ορολογία Θεωρία και Πράξη*, Νομική Βιβλιοθήκη

Κελάνδριας, Παναγιώτης Ι. (2016), *Λειτουργική Διδακτική της Μετάφρασης*, Εκδόσεις Δίαυλος

Κεραμίδας, Σ. Γ. (2015), *Ζητήματα Ορολογίας στην Τεχνική Μετάφραση*, Εκδόσεις Δίαυλος

Ammann, Margret, (2014), *Βασικές Αρχές της Μεταφρασεολογίας*, Εκδόσεις Δίαυλος

Nord, Christiane, (2014), *Η Μετάφραση ως στοχευμένη δραστηριότητα, Εισαγωγή στις λειτουργικές προσεγγίσεις*, Εκδόσεις Δίαυλος

Πηγή προς μετάφραση κειμένου:

<https://researchbriefings.files.parliament.uk/documents/CBP-8885/CBP-8885.pdf>

Παράρτημα: Γλωσσάρι Όρων

Αγγλικός Όρος	Ελληνικός Όρος
“The State”	Το Κράτος
Abstentionism	Αποχή
Act	Νόμος
Address	Διάγγελμα
Bill	Νομοσχέδιο
Bishop	Επίσκοπος, Αξιωματικός
By-election	Εκλογές για συμπλήρωση θέσεων που άδειασαν ανάμεσα στις τακτικές εκλογές
Chamber	Αίθουσα συνεδριάσεων
Clerk of the House of Commons	Γραμματέας της Βουλής των Κοινοτήτων
Commonwealth	Κοινοπολιτεία
Constitution	Σύνταγμα
Convention	Σύμβαση
Crown	Στέμμα
Crowned portcullis	Σύμβολο Βρετανικού Κοινοβουλίου
Counselor of State	Σύμβουλος Επικρατείας
Democratic right	Δημοκρατικό δικαίωμα
Deputy	Αναπληρωτής
Discretion	Διακριτική ευχέρεια
Dissolution	Διάλυση
Earl Marshal	Στρατάρχης
Executive	Εκτελεστικός
General Election	Βουλευτικές εκλογές
Government	Κυβέρνηση

Great Seal	Μεγάλη Σφραγίδα
House of Commons	Βουλή των Κοινοτήτων
House of Lords	Βουλή των Λόρδων
Institution	Θεσμός
Jubilee	Ιωβηλαίο
Judicial	Δικαστικός, νομικός
Jurisdiction	Δικαιοδοσία
King - Queen	Βασιλιάς - Βασίλισσα
King's Consent	Συναίνεση του Βασιλιά
King's Speech	Ομιλία του Θρόνου
Kingdom	Βασίλειο
Law	Νόμος
Le roi le veut	Ο βασιλιάς το εγκρίνει
Legislature	Νομοθετικό σώμα
Life peer	Ισόβιος ευγενής
Lord Chancellor	Λόρδος Καγκελάριος
Lord Great Chamberlain	Λόρδος Μέγας Αξιωματικός
Lord Speaker	Πρόεδρος της Βουλής των Λόρδων
Mace	Σκήπτρο
Majesty	Μεγαλειότητα
Minister	Υπουργός
Monarch	Μονάρχης
Mourning	Πένθος
MP (Member of Parliament)	Βουλευτής
Oath of allegiance	Όρκος πίστης
Order	Διάταγμα
Officer of the State	Κρατικός Αξιωματούχος
Parliament	Κοινοβούλιο
Parliamentary session	Κοινοβουλευτική συνεδρίαση

Peerage	Κατοχή τίτλου ευγενείας
Prerogative power	Προνομιακή εξουσία
Prime Minister	Πρωθυπουργός
Prorogation	Αναστολή
Provost	Δήμαρχος
Public duty	Δημόσιο καθήκον
Realm	Βασίλειο
Regalia	Εμβλήματα
Robing Room	Ενδυματοθήκη του Βασιλιά
Royal Assent	Βασιλική Συναίνεση
Royal Commission	Βασιλική Επιτροπή
Royal Family	Βασιλική Οικογένεια
Royal Household	Βασιλικός Οίκος
Royal Sign Manual	Υπογραφή του Μονάρχη
Sovereign	Μονάρχης
State Opening of Parliament	Τελετή Έναρξης των Εργασιών του Κοινοβουλίου
Statutory	Θεσμικός
Succession	Διαδοχή
Throne	Θρόνος
Title of honor	Τιμητικός/ επίτιμος τίτλος
Treasury	Υπουργείο Οικονομικών
Upper House	Άνω Βουλή
Veto	Ασκή βέτο